

Fodor Kiss Júlia

A számkivetett

Előszó

Ennek a történetnek a témája tőlem talán szokatlan a kedves olvasóknak. A csalódások elkerülése végett, szükségét érzem, hogy néhány sort írjak, mielőtt bárki az olvasáshoz kezdene. A kisregény a nyolcadik században játszódik és a tőlem megszokott kutatások után a vikingek korabeli kultúrája, szokásai és erkölcsi normái szerint íródott. Háromhavi kutatás után éreztem, úgy, hogy képes vagyok megírni a számomra idegen normák szerint játszódó kalandregényt. Eredetileg egy pályázatra szántam, ahol adott volt a történelmi kor. Talán magamtól nemigen választottam volna ezt az időszakot.

Összehasonlítva a gyerekkoromat ábrázoló novelláimmal, amit sokan kedvelnek, ez merőben más. Amennyiben ezek után is felkeltettem az olvasó kíváncsiságát, és szereti a kalandos történeteket, akkor szeretettel ajánlom

*

A látóhatár szélén a ragyogó kék ég összeért a tenger kékjével, és a távolban feltűnt a hullámok ölelésében egy sziget. A három viking hajó a szárazföld északkeleti partjához közeledett. Az elől haladó, dúsán faragott hajóornál szétterpesztett lábbal, egy robosztus alkátú férfi állt, egyenes testtartása, kidomborodó mellkasa erőt és határozottságot sugárzott. A fémsisakján megcsillant a felkelő nap fénye, és kicsit hunyorognia kellett, ami számtalan ráncot rajzolt a vörös szeplőkkel tarkított arcára. Kedvező volt a széljárás, így a férfi kiadta a parancsot a legénységnek, hogy húzzák fel a vitorlákat. A pillantása megállapodott a hajó orrában ülő sápadt, vékony testalkatú asszonyon. Rámosolygott a nőre, aki az előredomborodó hasán pihentette a kezét. A férfi meglegedetten nézte az egyre emelkedő dagályt, majd a figyelme az egyre jobban kivehetővé váló Lindisfarne¹ szigetére összpontosult.

– Nézd Alf, ez már a sziget. – A mellette álló tagbaszakadt viking felé fordult. Önelégültség csengett a hangjában, annak ellenére, hogy először szállított árut a kolostorba, és úgy érezte a szerencse mellékük szegődött ezen az útvonalon is.

Az alacsony merülésű, könnyű hajó orra elérte a szárazföldet. A droidok² és karlok³ kiugrottak a fedélzetről és minden erejüket latba vetve, kihúzták a bárkát a homokos partra.

A férfi az asszonyhoz ment, és a kezét nyújtotta neki, hogy a partra segítse. Alf ravasz és csúfondáros pillantással nézte őket.

– Hakon, biztos, hogy el kellett hoznod erre az útra ezt a gyenge asszonyt? – kérdezte Alf, megvető mosollyal a szája szegletében. Hakon szeme haragosan villant, de nem méltatta az öccsét válasza.

Intett a droidoknak, hogy rakják le a portékát, és vigyék a kolostor kapujáig. Majd farkasszemet nézett az öccsével. Szavak nélkül értették egymást, és mióta Hakon az esztétudta, az öccse minden alkalmat kihasznált, hogy összemérje vele az erejét, ügyességét, leleményességét. Mindketten felkaptak egy-egy terménnyel teli zsákot, és eliramodtak a kolostor kapuja felé. Hakon ért előbb a bejáratához, kihúzott mellkassal várta be az öccsét, és győzedelmes mosollyal nézte a testvére vörösülő arcát.

A kolostort magas kőfal vette körül, erős tölgyfából készített kapun lehetett csak bejutni, ezért egy jókora husánggal dörömböltek a bejáraton. Nem sokat kellett várakozniuk, mert a zörgetés után hamarosan megcsörrent a kulcs a zárban, és egy megnyíló kis ablakon

¹ Lindisfarne vagy Szent Sziget egy sziget Angliában. A 6. században ír szerzetesek kolostort alapítottak rajta.

² rabszolgák

³ szolgák és szabad földművesek

kikukucsált egy férfi, majd kitárta a kaput. Barnára színezett, durva anyagból készült kámszát viselt a szerzetes. A kámsza majdnem a földig ért, egy kötéllal kötötte át a derekánál, csak a férfi vékony bokája és a saruba bújtatott lába látszott ki a gúnyája alól.

Nem jutottak még be a falakon belülré, csak most, és Hakon alaposan szemügyre vette a kolostor épületét. Erős kőalapon álló, fából készült építmény magasra nyúló falain keskeny rések szolgáltak ablakként, a tetőt zsindellyel fedték. A kolostor mögött kiemelkedett egy karcsú torony, a tetején kereszttel. Hakon Alfra pillantott, aki az asszony nyakában viselt ezüst keresztet bámulta, és cinikusan elvigyorodott.

Az asszony hirtelen a kámszát viselő ember nyakában csüngő elefántcsontból faragott keresztet hajolt és megcsókolta azt. Hakon zavart tekintettel nézett Alfra, aki sunyi vigyorral tekintett rá, majd az emberekhez sietett, hogy becipeljék a falakon belülré a kolostor által kért bort, fűszereket, zöldséget, szárított halat. A szerzetes bevezette az asszonyt és Hakont egy helyiségbe, kitárta az ablakokat takaró spalettákat. A beszűrődő napfény a helyiség egyetlen díszét, egy falra rögzített feszületet világított meg. Az asszony letérdelt a kereszt elé, és Hakon számára ismeretlen szöveget mormolt. Hakont zavarta az asszonynak az idegen Isten felé irányuló áhítata. Állt ott egy darabig, majd elunta a várakozást, és az áru behordását ment ellenőrizni. Nem találta Alfot az emberek között, és bosszúsan gondolt arra, hogy már megint ellófrált a munka elől. Egy szerzetes intett Hakonnak, hogy kövesse. Egy helyiségbe vezette, és kinyitotta a spalettákat, majd egy szekrényhez lépett, és kivett belőle egy pénzes zacskót. Megfordult, és riadt tekintettel nézett Hakon háta mögé. Hakon is követte a szerzetes pillantását, és látta, hogy Alf áll mögöttük, és mohó tekintete a szekrény tartalmára tapadt. A szerzetes átnyújtotta a bőrzacskót, majd egy gyors mozdulattal bezárta a szekrény ajtaját. Hakon átvette a leszállított áruért járó erszényt, hol egyik, hol másik kezébe dobta, miközben egy padhoz lépett. Kiöntötte rá az ezüstpénzt, megszámolta és elégedetten bólintott. Amikor felpillantott, Alf már nem volt sehol, és csak akkor került elő, amikor már beszálláshoz készülődtek a hajóra.

A hazavezető úton könnyű és jó széljárást kaptak, lágyan siklott a bárka a végtelen kék vízen. Estefelé egy aprócska szigetnél kikötöttek, tüzet raktak, megvacsoráztak. Ők a partra húzott hajóban éjszakáztak, a droidok és a karlok pedig a parton heveredtek le. Másnap, amikor a lemenő nap már lassan beleereszkedett a tengerbe, akkor érkeztek haza.

Hakon asszonya egész éjszaka, és még másnap is vajúdott. Hakon a családfő részére készített székről nézte a felesége vergődését, és senkit nem engedett be a házba, a vajúdás alatt mindenkinek az állatok aklában kellett aludnia, és még javasasszonyt sem hívott. Bosszantani kezdte a hosszúvá nyúlt várakozás, az asszony vonaglása, az egyre erősödő jajveszékelése, és kiment megnézni az embereit.

A hajóácsok szekercéi ütemesen koppantak az új hajótesten, de ennek ellenére Hakon űzte, hajtotta az embereit, hogy a kopácsolással elterelje a figyelmet a házból kihallatszódó fájdalmas kiáltozásról. Hakon arrébb ment megnézni a már elkészült alkatrészeket. Elégedetten szemlélte meg a remek, faragott hajóorrot, a hajótest belsejébe készített tengerészládákat, az új evezőket, és mélyen beszívta a fa illatát.

A nap már lemenőben volt, amikor megpillantotta a mezőkről hazaérkező karlokat, akik maguk előtt terelték a lábuknál egymáshoz kötözött droidokat. Hakon pillantása Gerden, a házi szolgálatot ellátó droidon állapodott meg. A nő abbahagyta a halak tisztítását, felegyenesedett és szemében öröm csillant, amikor meglátta az elől haladó magas, izmos droidot. Hakon tudta, hogy Gerd az éjszaka leple alatt többször meglátogatta a droidok szállásán Isakot. Úgy látszik Gerdet meg kell éjszakára kötöztetnem – gondolta bosszúsan. Elkapta a nő pillantását, aki elvörösödött és újra a munkája fölé hajolt.

Hakon jóízűen falta a vacsoráját, a csontokat az ott ólálkodó kutyaának dobta. Keze fejével megtörölte a zsírtól csöpögő száját. Megelégedéssel állapította meg, hogy végre elcsendesedett a házban az asszony is.

Halkon elindult a ház felé, és fejével az asztal felé intett, jelezte az ott ácsorgó karloknak, hogy elfogyaszthatják a vacsora maradékát. Ő bement a házba. A droidok a fatányérjaikkal egyenként léptek az üsthöz, hogy Gerd kiadagolja nekik a levest, majd saját magának is szedett, izgatottan körülkémelt, majd leült Isák mellé a földre.

Már erőteljesen sötétedett, amikor Hakon kilépett a házból a hátán egy csomaggal. Óvatosan körbekémlelt, és egy ritkán használt ösvényen elindult a tenger felé. Felkapaszkodott a nagy sziklaoromra, és a víz örvénylését nézte az öbölben. A hátára erősített vászonkendőben a gyermek még mozgott, és gyenge nyöszörgő hangot hallatott. A szél feltámadt a tenger felől, és belekapott Hakon hosszúra nőtt vörös hajába, és a mellkasáig érő szakállába. Durva ráncokkal barázdált arcát vörösre marta a hosszú hajóutak sós levegője, sokkal idősebbnek nézett ki a leélt húsz événél. Egy pillanatra a felhők mögött bujkáló teliholdra nézett.

Úgy érezte, Frigg, a termékenység istennője elfordult tőle. Hiába mutatott be véráldozatot, az Istenek sziklájánál, mindhiába folyatta a bárányok véré a vízesésbe, most is egy gyenge, életképtelen lányt tudott csak szülni az asszony.

Ailát az első kereskedő útján Abbászidában a rabszolgapiacon pillantotta meg. Megalkudott rá és megvette, de nem rabszolgának szánta. Úgy tekintett rá, mintha a felesége lenne, de tudta jól, hogy vikingszokás szerint soha nem veheti el, nem lehet az első asszonya, legfeljebb csak ágyasának ismeri el a klánja és a törzse is.

A nő nyelvét nem beszélte és nem is értette senki, egyébként is hallgatag teremtés volt, csak néha összekulcsolt kézzel idegen nyelven, ismeretlen hangzású imát, vagy idegen sagát⁴ mormogott. Most is még csak néhány értelmes szót tudott kinyögni, amit meg is lehet érteni. A törékeny, aprócska asszony sokára értette meg, hogy a haját nem vághatja le, vikingszokás szerint két ágban összefonva kell viselnie. Az egész klán⁵ kinevette, amikor először meglátták az asszonyát, Hakont mégis vonzotta ez a fekete hajzuhatag, a sápadt arc, a nagy ábrándos fekete szemek. Eszébe jutott testvére Alf gúnyos nevetése, amikor először megpillantotta Ailát. Ő a testvérenek esett, birokra keltek. Test testnek feszült, de nem tudták legyőzni egymást. Egy pillanat alatt Alf felkapott egy szekercét, és lecsapott rá. Ő nem érzett fájdalmat. Vad indulat, düh töltötte el minden porcikáját. Alf leteperzte, és vérekes szemmel lihegett az arcába. Ő akkor látta először a testvére szemében a gyilkos indulatot, és a mindenre elszánt erőt. Ez volt az első eset, hogy az öccsének sikerült egy pillanatra legyőznie őt. A következő mozdulattal azonban ő került felülre. A többi testvér szétválasztotta őket, amikor már rájöttek, hogy ez a párharc nem az ő szórakoztatásukat szolgálja, hanem a birok mögött vad indulatok feszülnek. Alfot a testvérek lefogták, mire sikerült valamelyest lecsillapodnia. Amikor már egymástól ölnyi távolságra lihegtek egy hajóanyagnak szánt fa törzsén, a nővérük felhívta a figyelmet, ha így folytatják, könnyen a törvénytudó elé kerülnek. Majd az ő sebét kezdte el kenegetni, de ő arrébb rúgta a nővérét is. Nem gyenge, nem beteg, hagyja őt békén.

Alf köztiszteletben állt, igaz aprócska földön gazdálkodtak, de a felesége már három fiat szült neki. Hakon rendszeresen látta Alfot, amint harcra tanítja a fiait a ház előtt. Ő hiába elsőszülött és a jarlokhöz⁶ tartozik, hiába ő örökli majd az apjuk vagyonát, hiába ő a legjobb hajós, ő tudta a csillagok állásáról, hogy merre kell mennie, hiába rajzolta pergamenre az utak térképét, de még egyetlen fia sincs, akire ráhagyhatná örökségül. Alf nem örököl majd semmit a vér jogán, paraszt lesz azon az aprócska földön, amit a két felesége hozott a házasságába.

Hakon bosszúsán húzta össze a dús, rőt szemöldökét. Be kell látnia, hogy ettől az asszonytól hiába is remél fiút. Úgy érezte Frigg istenasszony elfordult tőle, talán azért, mert idegen imát mormoló nőt hozott magával feleségnek.

⁴ Saga: ősi eposz

⁵ család

⁶ nemesekhez

Még elmegy néhány hajóútra. Vár még, mielőtt a házhoz vinné a számára kiszemelt lányt, Brendát, hiszen a két klán már rég megállapodott ebben a házasságban.

Brenda erős, magas, csontos lány, széles, termékeny csípővel. Talán őt Frigg istenasszony a kegyeibe fogadja, és fiakat szül. Derék lány, feleségnek való, az apja magával viszi a hajójával a tengerre, és mint egy férfi úgy megállja a helyét.

Hakon miközben a gondolataiba merült, szórakozottan a sápadt holdfény játékát nézte a sötét tengeren. Úgy érezte a hullámok reménytelenül ringatják az időt.

A szél megélénkült és a hullámok vad, akaratos erővel csapódtak a sziklának. Hakon robosztus alakját nem ingatta meg az egyre erősödő szél. A dagályt várta, nézte az öbölben fodrozódó hullámokat. Levette a hátáról a vászonkendőt. Kivette a csecsemőt belőle. Az egyik tenyerében elfért, a hold fényében egy pillanatra meglátta az újszülött arcát. A gyermek erőtlen hangon felsírt. Hakon elbizonytalanodott, talán meg kellett volna hagynia ezt a gyermeket, de az ősi szokás és a fiúörökös utáni vágya legyőzte a pillanatnyi gyengeségét. Reménykedett abban, hogy ha feláldozza a lányát, akkor kiengesztelést nyer Frigg istenasszonytól. Nagy lendülettel ledobta a szikláról, és nézte, hogy a sötét tajtékok magukkal sodorják ezt a lányát is.

Észak felől komor felhőket sodort a haragos szél, az éjszaka sötétje a földig ereszkedett. Hakon a távolban egy tűz fellobbanására lett figyelmes.

Talán most hajtják végre a szomszédos törzs kivetettjén az ítéletet, merült fel benne a gyanú. Várt, majd elindult a pislákoló fény irányába.

Egészen közel kellett lopakodnia, hogy láthassa az eseményeket. A tűz körül néhány rongyos ruházatú, jól megtermett, erős csontozatú, fiatal férfi állt, az istenekhez fohászkodva. Hakon felismerte Urd fivéreit. Azt kérték, hogy fogadják be a kivetettet. Jól kivehető volt egy fáklya fényében, hogy néhányan egy bárányt a sziklához vonszolnak, és a vérét a szakadékról leömlő vízesésbe engedik.

A borult égen fényes villámok cikáztak, majd közről hatalmas dörrenés hallatszott. Fergeteges vihar kerekedett, recsegték a fák ágai, néhány fiatal fa törzsét kettéroppantotta a hatalmas erejű szél. Hakon szélvédett helyre, egy szikla mögé húzódott, és várt. Láta, hogy karddal, szekercével felszerelt emberek jönnek. Elűzték az áldozatot bemutató vikingeket, akik az irhájukat mentve menekültek a szakadó esőben. A fegyveresek nyomukba eredtek.

Hakon kilépett a szikla mögül. A tüzet már eloltotta az eső, csak a felszálló kesernyős füst emelkedett egyre magasabbra, hogy elérje a föld felé igyekvő szürke felhőket. Hakon egy női hangra lett figyelmes, majd egy segédkiáltást hallott. Elindult a hang irányába és akkor vette észre a fához kötözött nőt. Odalépett hozzá. A felvillanó villám fényében megismerte Urdot. A vihar csillapodni látszott, a súlyos szürke felhők elvonultak. A hold fényében Hakon látta, hogy az asszony időszakonként fájdalmasan összerándul. Szemmel láthatólag a vajúdás rendkívüli fájdalmat okozott a fához kifeszített testének.

– Megismersz? Urd vagyok. Kérlek Hakon, segíts nekem!

– Megismertelek.

– Értem jöttél?

– Dehogy, miért jöttem volna érted?

– Mindig abban bíztam, az utolsó pillanatban megmentesz.

– Bűnös vagyok!

– Pont te vetted ezt a szememre?

– Tanúsították.

– Nem akarom, hogy a vadállatok martalékává váljak. Ezt a halált szánták nekem – nyögte ki a nő.

Hakon a törével elvágta a köteleket. Az asszony lerogyott az avarra, és összekucorodott. Néha fájdalmasan felüvöltött, majd elhallgatott. Urd ruhája alatt megmozdult a csecsemő. A baba erős hangon felsírt. Hakon letérdelt, hogy megnézze a gyereket. A baba egyre

hangosabban üvöltött. Hatalmasat dördült az ég, és a villám fényénél Hakon meglátta, hogy a gyermek egy erős, egészséges fiú.

– Na, jól van, ne ordibálj már! Nem is gyerekhangod van, hallod-e, hanem olyan a hangod, mint egy felbőszült bikának – mondta Hakon, és a vonásai ellágyultak. Elvágta a köldökörszírt, majd becsomagolta a gyereket a kendőbe, amiben az előbb még a lányát temette, és a karjába vette a fiút. A csecsemő még mindig üvöltött és hánytá-vetette magát.

– Jól van, ki gondolta, hogy ilyen erős vagy? Te, ha nem is a vér jogán, hanem a tett jogán leszel a törzsfőnök. Ízig-vérig viking vagy.

– Magzatom – suttogta Urd, és arcán halvány mosoly derengett. Kezét a fia felé nyújtotta. Hakon lehajolt, és az anyja mellé tette egy pillanatra a csecsemőt. – Mindenképpen magaddal kell vinned őt! Amennyiben nem viszed el, az istenek bosszút állnak rajtad – tette hozzá Urd.

– Ne átkozódj, és ne fenyegetőzz!

– Már a vér jogán is magaddal kell vinned.

– A vér jogán viszem magammal – válaszolta Hakon.

– Te egyszer jó törvényhozó leszel, hiszen az apádtól mindent megtanultál. Egyszer te lépsz a nyomába, de egyet jól jegyezz meg, előfordul, hogy a törvényeket felülírja az érzés, mert az embernek lelke is van.

– Mit zagyválsz itt össze-vissza?

– Meglátod Hakon!

– Túl sok a beszéd! – mordult az asszonyra Hakon.

– Rövidesen visszajön a férjem családja, és veszett kutyákkal marcangoltnak szét. Legyen benned ennyi könyörületesség. Végezz velem! Úgy csináld, hogy ne szenvedjek sokáig!

Hakon elővette a törét, és egy jól irányzott mozdulattal belevágta Urd mellkasába.

– Bünt, ha ez bűn, nemcsak én követtem el... – suttogta Urd, majd kilehelte a lelkét.

Hakon a sziklához vonszolta a tehetetlen testet, és ledobta a mélybe, majd visszament a gyerekért. Újra eleredt az eső. Hakon a zuhogó esőben az ég felé emelte a csecsemőt, és esküt tett Odinnak, a háború és győzelem istenének, hogy a fiút bátor viking harcosná neveli, és megadja neki az elsőszülött jogát.

Újra feltámadt a vihar. Hakon megköszönte Thornak⁷ is a gyermeket, és elindult haza. A tomboló vihar esővé szelődött, míg hazáig ért. Mély és sötét csend borult a településre, csak az eső sűrű koppanását lehetett hallani, ahogyan ostromolta a házak falát. Hosszú, sok helyiségből álló, tekintélyparancsoló porta volt az övé. Az apja ezt a földet már a rendelkezésére bocsájtotta. Büszke volt rá, hogy az épület teteje már nem földdel volt fedve, hanem kicserélte zsindelyre. Megengedhette magának, fiatal kora ellenére már módos embernek számított.

Belépett a házba. A helyiség közepén álló, kőből rakott tűzhelyben már rég kialudt a tűz, csupán egyetlen fáklya égett Aila fekhelye mellett. Aila sápadt arcán semmi nem rezdült, csupán a könnyek csurogtak le az arca két oldalán. Hakon megnyugvással állapította meg, hogy Aila magához tért. A nő egy ezüst keresztet emelt a sápadt vérszegény szájához, és megcsókolta. Ezt a különös ékszert még Hakon vette neki egy kereskedő útján. Aila arcán akkor látott csak boldog mosolyt, amikor átadta neki. Hiába vágyott rá, hogy az asszony engedelmes rabszolgaként szolgálja őt az ágyban, csak akkor az egyszer érezte, hogy vér folyik Aila ereiben, amikor ezt a kis ékszert átadta neki.

Most úgy érezte szerencsés, hogy tanúk nélkül zajlott le a szülés, most meg főleg, hogy az istenek hozzásegítették egy bikaborjú erejével rendelkező fiúhoz. Az istenek kárpótolták őt, hiszen két gyermeke is fogant egyazon éjszakán.

Hakon kibontotta a csecsemőt.

⁷ A villámlás, vihar, termékenység istene

– Nagy, erős fiú! – mondta büszkén Ailának, majd letette az asszony mellé. Hozott még birkabőr takarókat, és betakarta őket. Föléjük tornyosodott, és megelégedetten dörzsölte össze a kezét, majd leült a székére, és nézte a családját. Aila magához ölelte a gyermeket, és a gyermek mohón tapadt Aila tejától duzzadó mellére.

– Olyan erős, mint egy bikaborjú – mondta megelégedve.

Másnap korán reggel kiadta a droidoknak az utasítást, hogy estére mindent készítsenek elő, mert lakomát rendez a fia tiszteletére. Süssenek meg három óriásalkát⁸ és egy bárányt, kerüljön hal is az asztalra, és a szokásos módon párolják meg a zöldségeket, a veremből kerüljön fel bőven gyümölcs és bor is. Közölte velük, hogy az éjszakát mindenki, aki eddig a házában hált, már újra ott töltheti, mint a fia születése előtt.

Kora délután már gyülekeztek a vendégek, és helyet foglaltak a hosszú fa asztalnál a padokon, amit a pajtában helyeztek el. A levegő megtelt a sült hús illatával. Hakon széles mosollyal fogadta a törzsfőnököt, aki megtisztelte a jelenlétével a házat, és helyet mutatott neki maga mellett az asztalnál. Kinn a paja előtt, nyárson sülték a húsok. A nyitott tűzhelynél Gerd sürgölődött, Hakon tekintetével követte a lány minden mozdulatát. Vonzotta és vágyat ébresztett benne a lány széles csípője, a dús melle, az olajosan fénylő gyönyörű bőre, a ringó járása. Egyszer talán úgy adja oda magát nekem is, – gondolta, mint Isaknak. Milyen kár, hogy együtt vette meg őket. Vad, vándorló, lovas nép volt a nagy folyó partján, sátrakban éltek. Az emberei csak Gerdet akarták magukkal hurcolni, de ez az oktan Isák követte őket, és a folyó parti bozótosból rájuk támadt. Alig bírták legyűrni, úgy vicsorgott, mint a vadállat. Időbe telt, míg betörték. Hiába kínozták, ő összeszorított foggal tűrte. Csak az volt hatásos, hogy megtörjék az ellenállását, ha Gerdet korbácsolták meg helyette. Hakon Gerdet nehezen tudta az ágyasává tenni, karmolt, ficánkolt, még harapott is eleinte, de a korbács jó szolgálatot tett, főleg, ha Isákot kötözték ki, és őt verték, Gerd csak erre lett kezes bárány az ágyban.

Gerd is odasandított rá, és az asztalra tette a sült halat, sült húst, és a barna sajtot, a brunost, majd egy nagy tálca gyümölccsel érkezett vissza. Hakon széttépte a pirosra sült szárnyast, beleharapott, majd éles fogaival alaposan megőrölte a falatot. Gerd bort töltött az ivókupákba. A törzsfőnök Hakonra vigyorgott, és ő is Gerd mozdulatait követte a tekintetével. Hakon hunyorogva bólintott a törzsfőnöknek.

Hakon a törzshöz tartozó apró gyerekek küzdelmével, majd a még férfivá nem avatott fiatalok párviadalával szórakoztatta a vendégeit. Később a fiatalok köemeléssel, távolugrással mérték össze az erejüket és ügyességüket. Brenda klánjából két öreg képviselő is megjelent a mulatságon, és intettek Hakonnak, hogy beszélni szeretnének vele.

– Nem sürgetni akarunk, de apáink megegyeztek téged és Brendát illetően – mondta az egyik öreg.

– Tudom.

– Nos, ezt nyélbe kell ütni, már tovább nem várhatsz. Négy éve vagy már férfivá avatva, és már ágyast is hoztál magaddal.

– Most, hogy fiat szült nekem Aila, a feleségem lett.

– A törvényhozó nem engedi.

– Meglátjuk – morogta a bajusza alatt Hakon.

– Hozd el magaddal Brendát, megegyezett a két klán.

Hakon megvonta a vállát és pár lépéssel tovább ment, elengedte a füle mellett a hallottakat, mert Alf és a törzsfőnök beszélgetése kötötte le a figyelmét.

– Hidd el, sok minden van ott. Arany, drágakő, töméntelen ezüst – mondta Alf, és megfogta a törzsfőnök karját, majd teljesen a füléhez hajolt és halkan gyözködte. A törzsfőnök a homlokát dörzsölgette, Alf kíváncsian bámult az arcába, és türelmetlenül dobolt az ujjával az asztalon. Hakon szeretne volna hallani a két férfi beszélgetését, de elterelte a

⁸ Az óriásalka kihalt madár, A 14. századig költött az Atlanti-óceán északi medencéjében, a Kanada, Grönland, Izland, Írország és Skócia partjai közelében lévő kis szigeteken és sziklazátonyokon.

figyelmét, hogy többen követelték tőle, hogy hozza ki a gyermeket. Hakon bement a házba, pár pillanat után megállt a vendégek előtt, és magasra emelte a fiát. Aila, mint az árnyék követte.

– Itt van Baggi, a legfiatalabb viking!

A törzsfőnök felállt, felemelte az ökörszarvból készült ivókupát, és éltette az újszülöttet. Majd sorban Hakon elé járultak és átadták a szörnyeket, rémítő állatokat ábrázoló fafaragványait, amit viking szokás szerint a gyermek ágya fölé kell függeszteni, hogy elijesszék a rosszakaratú, ártó szellemeket.

Egy fiatal fiú sagákat énekelt, a hangja messzire szállt a tengerparton. Baggi erős hangon óbégatni kezdett. Elnyomta az énekes hangját, ezt mindenki nagyon biztató előjelnek érezte a jövőjét illetően. Hakon átadta Baggit az anyjának, és rámordult az asszonyra, hogy szoptassa meg a gyereket.

A törzsfőnök szót kért, mielőtt elindult haza, mert másnapra összehívta a törzs férfitagjait thingre.⁹ Alf vigyorgott, és összedörzsölte a kezét, majd Hakon mellé telepedett a padra, és teletöltötte az ivókupát borral. Ittak Baggi egészségére.

– A kolostorban történt valami – kezdte halkán a mondanivalóját Alf, és közelebb hajolt a bátyjához.

– Nos, mi? – kérdezte Hakon és kikerekedett szemmel nézett Alfra.

– Az az ember, az a csuhás, tudod a kolostorban – kezdte tétován a mondanivalóját Alf.

– Mondd csak nyugodtan.

– Illetlen kézzel érintette a feleségedet – folytatta Alf jámbor arcot mímelve.

– Hogyan érted ezt? – horkant fel Hakon.

– Mondom, illetlen mozdulattal érintette meg.

– Láttad?

– A két szemem süljön ki, ha nem igaz – válaszolta Alf, és ököllel a saját mellkasára ütött.

– És ő?

– Tudod milyen.

– Hideg, mint a márvány.

– És idegen.

Alf újra teletöltötte borral az ivókupát és ittak. A bor megmámorosította, letompította az érzekeiket. A meghívott vendégek szedelőzködni kezdtek, búcsúzóul még éltették Baggit és hazamentek. Hakon elküldte aludni a karlokat és a droidokat is, és ő is bement a házba. Lassan botladozva közeledett a rabszolgai, Gerd vacsa felé, és rávetette magát a lányra. Gerd nem mert ellenkezni, és ez őt meglepéssel töltötte el.

Másnap kábult érzésekkel ébredt. Érezte a szobát betöltő hús és a nyitott kéménybe felszálló füst kesernyés illatát. Kint már dolgoztak a legújabb hajón az ácsok, minden egyes kopogás belehasított a fejébe. Félig kinyitotta a szemét és Ailát pillantotta meg, aki a gyermeket szoptatta. Felforrt a vére és előntötte a harag Aila iránt. A kétség befészkelte magát az agyába. Felkelt, leült a székére, és a dúsan faragott karfára tette a kezét, várt, hogy Gerd bort töltsön az ibrikébe. A reggelit ellökte maga elől. Ivott, a szája mellé csorduló bor végigömlött az állán, és ő jóleső érzéssel simított végig az italtól vöröslő szakállán. Felállt, hátrarúgta a széket. Gerd azonnal ott termett a páncélingével együtt, majd hozta a sisakját is. Hakon kilépett az udvarra és elégedetten állapította meg, az új hajók építése jól halad, és az asszonyok is szorgalmasan dolgoznak. Belepillantott a nagy agyagedénybe, amit telepakoltak a halászok sózásra váró hallal.

Elindult a falu központjában álló törzsfőnök háza felé. A földjei mellett haladt el, ahol szorgalmasan dolgoztak a karlok, és a közeli mezőn egy pásztorfiúcska őrizte a nyáját. Egy viskó mellé ért. Gyereksírás hallatszott ki a házból, néhány nagyobbacska fiú az út porában

⁹ Tanácskozás, döntés

küzdött egymással. Ismerte a családot, az apjuk az ő földjein dolgozott nyáron, és a hideg téli napokban itt a kunyhóban tengették az életüket.

Már a törzsfőnök háza előtt gyülekeztek thingre az emberek, mire odaért. Érkezésére fejet hajtottak, ő egy biccentéssel fogadta a köszönésüket, majd egy csoportosulás felől Alf jól kivehető erős hangjára lett figyelmes.

– Teli volt az a szekrény arannyal, ezüsttel, drágakövekkel díszített serlegekkel. Ennyi kincset még soha életemben nem láttam. Minek nekik ez a teméntelen kincs? Mi meg télen összebújunk a viskóinkban és rágjuk a sózott, füstölt halat és már egy korty bor sem jut mellé. Jutna bőven mindenkinek abból a töméntelen kincsből.

Egy pillanatnyi csend után hangzavar támadt, többen is csatlakoztak Alf mondanivalójához.

Alf felállt egy nagy köre, így a tömeg fölé emelkedett. Vad indulat és mohó elszántság csillogott a szemében.

– Emberek, testvéreim! Amit a kolostorban láttam, vérbosszút követel! Vesszenek az idegen istenimádók, akik illetlen kézzel érintik a feleségeinket! Eljutunk oda, hogy végül a szerzetesek porontyaival lesznek viselősek az asszonyaink. Mire várunk? Hogy sorban elvegyék az asszonyainkat, lányainkat? Egyik nap a tiedet. – Alf egyik tömegben álló vikingre mutatott. – A másik nap Hakonét?

– Vesszenek, vesszenek! – skandálták a vikingek. Hakont magával ragadta a tömeg lelkesedése, és vad harag öntötte el a testét-lelkét, mert tudta, hogy Alf Ailáról beszélt, és ez már vértkívánó, becsületbeli ügygé vált a számára. A törzsfőnök ünnepi díszben lépett ki a házból, mellvértje és a sisakja fényesen csillogott. A tömeg utat nyitott neki, Alf elsomfordált az emelvényről. Újra zshivajgás lett úrrá a tömegen. A törzsfőnök szólásra emelte a kezét, mire elcsendesedtek az emberek.

– Én is úgy gondolom, meg kell védenünk a becsületünket! – mondta dörgedelmes hangon a törzsfőnök.

– Vérbosszút követel, ami a kolostorban történt! – kiáltotta lelkes elszántsággal Alf.

– Emelje fel a kezét, aki támogatja a kolostor megtámadását.

Mindenki egyszerre lendítette magasra az ökölbe szorított kezét.

– Azt javaslom, hogy Hakont válasszuk meg vezérnek, aki nagy sikerrel számos utat tett már meg.

– Hakon! Hakon! Hakon! – skandálta a tömeg.

– Nem tűrjük, hogy a papok meggyalázzák a becsületünket! – hangzott fel több helyről is a tömegből.

Hakon felállt az emelvényre, és kijelölt néhány jó hajóst, hogy megtanácskozza velük a haditervet. Alf Hakon közelébe settenkedett.

– A testvéred vagyok, nem tagadhatod ezt meg tőlem, hogy engem is magaddal vigyél, és én legyek az egyik hajó parancsnoka – mondta, és meghunyászkodó mosollyal a hallgatag Hakon tekintetét fürkészte. Hakon a szakállát babrálta, majd megszólalt:

– Elviszlek.

– Ez már beszéd – válaszolta Alf, meglepéssel a hangjában.

A tanácskozás után Hakon az apjához ment. Az öregember már várta, és azonnal hellyel kínálta.

– Hakon én nem kertelek tovább, már nem halaszthatod tovább, hogy elvedd Brendát! Ismered a törvényeket, ha nem teszed meg, akkor, elveszem tőled az elsőszülött jogát és Alf lép a helyedbe.

Hakon nem válaszolt.

– El kell vennem tőled a földeket, jószágokat és a testvérednek kell adnom – tette hozzá az apja, és haragosan húzta össze a szemöldökét. Tompa csend telepedett közéjük. Hakon néhány percnyi latolgatás után szólalt meg:

– Apám, most lesz egy utam a szigetre, de utána magamhoz veszem Brendát második feleségnek – válaszolta Hakon, de a hangja korántsem volt olyan határozott, mint máskor, amikor ez szóba került.

– Fiam! Az ősi törvények téged is köteleznek. Téged leginkább! Nem mutathatsz gyengeséget egy asszony iránt.

Hakon nem válaszolt, csak bólintott.

Az apja bort töltött az ivókupákba, ittak. Hakon nézte az apja gyérülő, ősz haját, és megállapította, hogy az apja nagyon megvénült. Talán nemsokára ő lép a helyébe, és rájött, hogy most nem veszítheti el az elsőszülött jogát. Barátságos búcsút vettek egymástól, és Hakon elindult haza.

Jó ideig kellett gyalogolnia, mire meglátta a birtokát körülvevő fakerítést. A karlok még mindig a földjein dolgoztak, és a nyája is ott legelészett. A fiúcska egy pásztorbotot faragott. Hakon büszke volt a jószágaira, amit nagyrészt kereskedésből szerzett. Az emberek, akiket evezősnek összeszedett ezekre az útjaira, a portyázások miatt csatlakoztak hozzá, a számukra a pillanatnyi élvezet volt lényeges, minden felfaltak, amit találtak. Megerőszkolták az asszonyokat, a férfiakat meg lemészárolták. Kutattak az értékek után, amennyiben a zsákmány soványnak bizonyult, féktelen dühükben felgyújtották a települést. Ezek a portyák Hakon beleegyezésével történtek, és megállapodtak abban, hogy az elhajtott állatok, az értékesebb tárgyak Hakon tulajdonába kerülnek. Az emberei meg marakodtak az ott maradt értéktelen koncon. De ennek ellenére Hakon elsősorban kereskedőnek tartotta magát, hiszen ez is jócskán hozott a konyhára, úgy, hogy nem is vett részt az öldöklésben. Most viszont úgy érezte forr a vére az őt ért gyalázat miatt.

Hazaérve azonnal a készülődéshez kezdett. Elkészítette a harci pajzsát, a páncélingét, és a sisakját, megélezte a kardját. Az embereivel levitette a folyóhoz a hajókat. Elővette és kiterítette a térképet a ház előtt felállított, asztalként használt lapos kőre. Az ujjával végigkövette az útvonalat, kijelölte a szigeteket, ahol megállnak. Felnézett az égre, a nap ragyogóan sütött a felhőtlen égbolton. Kellemes nyári délután terült el a település felett, mégis a feszültség várakozása remegett a levegőben. Hakon meglehetősen gondolt arra, hogy az őt induló hajóból, három nagy kereskedőhajó az övé, és készen áll a hajnali indulásra. Az emberei bepakoltak az útra némi élelmet és a mézsört. Hakon leballagott a folyóhoz ellenőrizni, hogy a droidok végrehajtották-e az utasításait.

A folyó lágyan ringatózott a medrében, és a napfény ott tündökölt a felszínén, a levegőben mégis a várakozás izgalma remegett.

Mire hazaért, a szolgák serényen rakták fel az ételeket a ház előtti kötömbre. Aila egy farönkön ült és szoptatta a gyereket. Hakont elfogta a méreg, amint megpillantotta Ailát. Úgy érezte minden vér a fejébe tódult, amikor Aila mellé ért.

– Mit tettél?

– Nem tudom, mire gondolsz jó uram? – Aila tágra nyílt szemmel nézett rá.

– A kolostorban a Csuhással? – hördült fel Hakon.

– Nem tettem semmit, csak imádkoztam.

– Illetlen kézzel érintett egy csuhás! És még tagadod?

– Hiszen csak megáldott.

Hakon kirúgta a farönköt Aila alól, és leült az asztalhoz. A szeme sarkából figyelte, hogy az asszony feltápáskodik, magához szorította a gyereket és beosont a házba.

Hakon várt, hogy kicsit hűljön a hús. Jókora darabot kimart a sültből, és falni kezdte. Vörös szakállán végigfolyt a zsír egészen a mellkasáig. A csontot elhajította, és a kutyák sokáig marakodtak a koncon. Belemart újra a húsba, és hatalmas falatokat tépett ki a fogával az ételből. Hátradőlt a faragott székén, a lábát szétterpesztette. A pillantásával kereste a rabszolgálat, amint megpillantotta, odaintette magához és az ölébe húzta. Mézsörrel itatta, majd ellökte magától.

Már lemenőben volt a nap a hegyek mögött, amikor Hakon intett az ott sertepertelő karloknak, hogy mehetnek vacsorázni. Bement a házba, látta, hogy Aila a vackán fekszik összekuporodva, és öleli a gyereket. Följük tornyosodott, Aila szépsége fogva tartotta, megbabonázta őt, majd a pillanatnyi gyengesége miatti haragjában belerúgott a lábához somfordáló kutyába. A kutya nyüsztve kiiskolt az ajtó résén.

Lefeküdt ő is az ágyára, de sokáig forgolódott, mire némi kis időre elszunnyadt. Még alig virradt, amikor kipattant a szeméből az álom. Kiemelte Baggit Aila öleléséből és magasra emelte. A fiú teljes erejéből üvöltött. Hakon körbefordult a gyerekekkel és nevetett, majd visszatette Aila mellé. Felöltözött, feltette a sisakot, megragadta rézzel és ezüsttel díszített törét, és az övtartójába helyezte, magához vette a kardját, az íjat meg a nyilakat és kilépett a házból.

Felment az ördögsviklához, ahol már várták az álarcot viselő fiatal, még férfivá nem avatott vikingek és a támadásra kijelölt bátor harcosok. A tűz már égett, a magasba nyúló lángok megvilágították a rituális táncot járók arcát és a félmeztelen izmos testeket. A dobok és a sípok fűlsiketítő hangját visszhangozták a hegyek. Az áldozati bárányt odavonszolták egy fatönkhöz, és elvágta a nyakát. A harcba induló vikingek megmártották a kardjaikat a kiömlő vérben és sorokban rendeződve vonultak le a folyóhoz. A folyó melletti bokros résznél kirajzolódtak az evezős karlok körvonalai. Egyikük tüzet gyújtott. Közelhajolt a fellobbanó lángokhoz, és még tett rá fát. Akkor húzták nyársra az éjjel fogott halakat, amikor Hakonék odaértek. Bőséges reggelit és mézsört fogyasztottak.

A hajnal elűzte az azúrkék égről a csillagokat, és a folyó fölött könnyű pára emelkedett a magasba, és a hajók egymás után konvojban kisiklottak a vízre.

A folyó lassan csörgedezett a medrében, és az evezőlapátok ütemesen, egyszerre merültek a vízbe. A hajók könnyedén és gyorsan haladtak ezen a szakaszon. Majd a folyó két meredek sziklafal közé szorulva zúgott, fodrozódott tovább. Az evezősök a part közelében ügyesen kihasználták a víz sodrását. Estére elérték a folyó torkolatát. A tengerre kiérve a legközelebbi szigethez irányították a hajókat, és kikötöttek.

A szigeten már a bokrok közé lopakodott az alkonyat. Alf vezetésével néhány ember elment felderíteni a terepet. Azzal a hírrel érkeztek vissza, hogy a sziget lakatlan. Tüzet gyújtottak, megvacsoráztak.

Hakon hamar elaludt. Az éjszaka közepén rémült kiáltozásra, félelmes ordibálásra riadt fel. Felugrott a báránybőrrel, ami fekhelyéül szolgált, és a part felé kémlelt. A közeli szigetről fekete füst szállt az ég felé, majd hatalmas lángnyelvek lobbantak a magasra. Megállapította, hogy a szomszédos szigeten kemény küzdelem folyik. Megnézte a hajókat, de Alf hajója nem volt a kikötőben. Azonnal tudta, hogy Alf portyára ment. Magához vette a kardját, és a parton várakozott. Hajnal felé érkezett meg a csónak az emberekkel. Alf kihúzott mellkassal a hajó orránál állt, az egyik kezével a hajóorr kimagasló, faragott medvefeje, a másik kezével a kardmarkolatára támaszkodott.

Kiugrott a hajóból.

– Az én tudtom nélkül ne merj még egyszer portyára menni! – mondta fojtott hangon Hakon.

– Én elveszem, ami nekem kell!

Egymásnak estek. Mindketten ügyesen forgatták a kardot. Alf egy csapással kiütötte Hakon kezéből a fegyvert, és a torkához tartotta a pengét. Hakon egy jól irányzott mozdulattal Alf ágyékába rúgott. Alf egy pillanatra összegörnyedt, majd a szégyentől vörösülő arccal felegyenesedett.

– Egy napon mindenedet elveszem! Elveszem tőled azt, ami neked a legkedvesebb! – sziszegte vérbeforgó szemmel. – De nem ölök meg, mert testvérek vagyunk, és látni akarom, hogy te ezt tehetetlenül végignézed.

Farkasszemet néztek egymással, majd hallgatagon, egymás mellett a szállásuk felé indultak. Mivel Hakon már elaludni nem tudott, a felhőtlen égbolton a sarkcsillag állását kémlelte, majd néhány órai pihenő után kiadta a parancsot az indulásra. Napfelkeltekor Hakon elővette az árnyéktűt, és meglelégedéssel töltötte el, hogy a hajó jó irányba halad.

A további útjuk nem volt ilyen szerencsésnek mondható. Egyetlen nap leforgása alatt az eget szürke felhők takarták, és hatalmas vihar tombolt a tengeren. A hajókat a közeli sziget homokos partjára vonszolták. Felderítették a szigetet, de csak néhány rozoga, lakatlan faviskót találtak, ahol meghúzták magukat a vihar elől. Bőségesen fogyasztottak bort. Feldúlták a házakat, de semmi használható dolgot nem leltek, úgy tűnt már korábban kirabolták a települést. Amint csillapodott a zivatar és elállt az eső, részeg kábulatukban táncot jártak az égő házak előtt, és kérték Thort, a menydörgés Istenét, hogy vonja el a villámait a tengerről is. Néhány napig azonban várakozniuk kellett, mielőtt útnak indulhattak Lindisfarne szigete felé.

Úgy tűnt, a szürke, szennyes felhők a tenger zavaros habjaiba merülnek, majd újra eleredt az eső. Az evezősök minden erejüket megfeszítve húzták a lapátokat. Pára és köd takarta a sziget minden kis részét, mintha sóhajtottak volna az istenek. Végre kitisztult az ég és alkonyatra elérték a szerzetesek szigetét. Csendesen kötötték ki a hajókat, és meglapultak a buján nőtt fák, bokrok takarásában. A leereszkedő este jótékony homállyal takarta el a világot, amikor az evezősök felhozták a hajókról a fegyvereket. Hakon és emberei előbújtak a rejtekhelyükről.

Lassan, szertartásos áhítattal felöltötték a páncéljaikat, feltették a fejüket védő fém sisakokat, és magukhoz vették a fegyvereiket. A szél elűzte az égről a felhőket, és a telehold sápadt fénye megcsillant a harcosok sisakján és a fegyvereiken. Hakon kihúzott mellkassal mormolta el a kérését a győzelem reményében Odin istennek, és elindultak a kolostor felé. Két harcos a magukkal hozott dorongokkal nekiesett a kapunak, amit rövid idő elteltével sikerült betörniük. Egy sápadt arcú szerzetes, a földig érő csuháját felemelve menekült az épület felé, majd megbotlott, és elesett. Újra feltápáskodott, de az egyik viking harcos egy suhintással levágta a menekülő pap fejét, majd a kardja hegyére tűzte. Egy másik szerzetesre három fegyveres rontott rá, hogy végezzenek vele. A vikingek minden akadály nélkül jutottak be az épületbe. Néhányukat megtámadták a bejárat mellett megbújó csuhások, de a vikingek lerázták magukról őket, mint a legyet, és azonnal lekaszabták valamennyijüket. Harci kiáltások keveredtek a szerzetesek halálhörgésével. A vikingek benyomultak a hálókamrákba, és markolatig döfték a törőiket a megriadt, Istenhez rimázkodó szerzetesek testébe.

– Ezt Ailáért, ezt a többi asszonyért! – üvöltötte Hakon, minden egyes szúrásnál, és megrészegette a kiömlő vér szaga.

Tombolt a vért kívánó bosszú kegyetlensége a vikingek elhomályosult tudatában. Amikor már élettelenül heverték a kardélre hányt szerzetesek, megkezdődött az értékek utáni kutatás, a fosztogatás. A vikingek egyre dühösebben túrták fel a cellákat, és vérekes szemükben lángolt az elégedetlenség.

Hakon a magas fa építményük felé rohant. Beérve a templomban Alfot pillantotta meg a félhomályban. Alf egy arannyal, ezüsttel, ékkövekkel kirakott keresztet emelt a magasba, és diadalittasan, habzó szájjal röhögött. Hatalmas lába a földön fekvő szerzetes mellkasát tiporta. Mindketten a kincseket rejtő szekrény felé iramodtak. Egyszerre értek oda, és Alf birokra kelt Hakonnal, azonban most is Hakon maradt felül.

– Neked könnyű – lihegte Alf.

– Miért lenne az? – sziszegte Hakon.

– Neked mindened megvan.

– Hiszen mindenki megkapja a részét a zsákmányból, és tudod jól, a család az első.

Alf nem válaszolt, csak gúnyosan felnevetett. A helyiség ajtaja kitárult, és megérkeztek vértől csöpögő fegyvereikkel a viking harcosok.

– Menjetek és hozzátok fel a veremben tárolt bort és élelmet. Minden okunk megvan rá, hogy mulassunk – adta ki a parancsot. – Te pedig fiam, hozd ide a ládát – tette hozzá Hakon egy fiatal fiúhoz intézve a szavait, majd intett Alfnak, hogy ő is menjen.

Alf megrázta a fejét és bosszúsan nézett a testvérére. Hakon összevonta a szemöldökét és egy pillanatra eltöprengett azon, hogy Alf ellenállása a többiek előtt gyengíti az ő tekintélyét, ezért jobbnak látta, ha nem forszírozza tovább Alf távozását.

Hakon meggyújtott egy fáklyát, majd kinyitotta a szekrénykét. Egy arany serleget vett elő. A fáklya fénye felé tartotta, így jól láthatóvá vált, hogy a serleg kelyhe alatt egy arany foglalatba ágyazott kő csillog. Alf is közelebb hajolt, és megbabonázva nézte a mívesen kidolgozott kelyhet.

A fiú visszatért a ládával, Hakon őt is a többiek után küldte. Alf kivette a bőrzacskót, megrázta, és megrészegült mosollyal hallgatta az arany és ezüstpénz csengését. A zacskó tartalmát kiöntötte a földre, majd összeszedte és újra visszarakta a zacskóba. Hakon nyújtotta a kezét a pénzért, de újra birokra kellett kelniük, hogy Hakon megszerezze a zacskót. Alf sóvár tekintettel nézte, ahogyan Hakon a tengerészládába pakolja az ékszereket és a pénzt.

Hakon lezárta a ládát, és a kulcsot a nyakába akasztotta.

– A részem! – hörögte vöröslő arccal Alf.

Hakon egy marék aranyat dobott elé.

– Csak ennyi? Azt hiszed nekem ennyi elég? Úgy dobod elém, mint a kutyádnak a koncot! Te egyszer megfizetsz mindenért! – sziszegte vérbeforgó szemmel Alf. Farkasszemet néztek egymással, majd Alf grimaszt vágott, de nem elégedetlenkedett tovább, sunyi mosollyal a szája szegletében tette el a pénzt a nyakába akasztott bőrzacskóba.

Már hajnalodott, keleten izzott a felkelő nap vöröslő fénye, amikor a két fivér elindult lemosni a vért a közeli tengerpartra. Félmeztelenre vetkőztek és alaposan megmosakodtak. Majd együtt csatlakoztak a kolostor udvarán részeg kábulatban lakomázó harcosokhoz.

Átkutatták még egyszer a szigetet, és egy csuhást találtak még megbújva a bokrok között. Hakon nézte a félelemtől remegő embert. Felemelt kézzel tiltakozott, hogy az emberei lemészárolják. Igényt tartott rá, mint rabszolgájára, így magukkal cipelték, majd megkötözték, és a hajóra dobták a vergődő embert.

Megvárták a kedvező széljárást, és a dús zsákmánnyal elindultak a visszavezető úton. Szerencsés útjuk volt, az égen egyetlen felhő sem mutatkozott. A viking csónakok simán siklottak, az evezők egyenletes tempóban merültek a vízbe.

Diadalittasan érkeztek a hazai partok közelébe. Az öbölben a törzs tagjai már várták őket. A viking harcosok megfűjták a dudákat, majd sagákat énekeltek az ünneplőbe öltözött dalnokok. A nők örömtáncot jártak, az ékszereiken megcsillant a napsugár. A lovak türelmetlenül toporogtak. Hakon ment elől. Magasra tartotta a kardot, amire a pap fejét tűzték. A győzelemtől ittas tömeg utat nyitott Hakonnak, aki a szerzetes fejét a két kiéheztetett kutyának hajította. Egy rabszolganő ivókupákban hordta a hazatért vikingeknek a mézsört. Hakon szétterpesztett lábbal, egy hajtásra kiitta az italt, majd megtörölte a szakállát, és felpattant az elé vezetett lovára. A rabul ejtett csuhást összekötött kézzel a ló után kötötték. Az ünneplő tömeg egy emberként lódult meg utána. Kövel dobálták és káromló szavakat zúdítottak a rabra, de Hakon ügetésre biztatta az állatot. A csuhás elesett és Hakon a porban vontatta egészen hazáig. Az udvaron leugrott a lóról, a kötéllal együtt a házába vontatta a papot, és Aila elé lökte. Az asszony rémületében megmoccanni sem mert. Baggi felsírt, mert Aila egyre szorosabban ölelte magához. Hakon gúnyosan kacagott, majd a kötéllal együtt kivonszolta a papot és a disznók közé taszította.

Hakon udvarán már terített asztal várta a hazatérőket. A droidok megkezdték a hajó rakományának lepakolását. Egy jarl korbáccsal biztatta gyorsabb munkára a teherhordókat. A nagy ládákat szálfákon görgették a település felé. Már pirkadt az ég alja, amikor elcsendesedett az örömnép.

Néhány nap elteltével Hakon elrendelte, hogy a háznépe készüljön fel az esküvői szertartáshoz, mert egy hét múltán elhozza Brendát.

Cölöpöket vertek le a földbe, és erre deszkákat helyeztek, köré ölfákból ülésre alkalmas tuskókat raktak. Az asszonyok tollazták az óriásalkát, pucolták a halat, a férfiak a bárányokat nyúzták. Az egész törzs színe-java hivatalos volt az ünnepségre. A karlok és a droidok már forgatták is nyárson a bárányokat, sűrűn locsolgatták dióolajjal. Hozták a friss halakat, amiket szintén nyársra húztak. Hatalmas kondérokban főzték a zöldségeket és az óriásalkát. A karlok vesszőből font kosarakkal hordták az asztalokra a gyümölcsöt.

Hakon a droidokkal a vízeséshez vitetett egy bárányt. Egy határozott mozdulattal elmetszette a vergődő állat torkát és a vérét a vízbe engedte. Fennszóval kérte a vikingek isteneit az áldozata elfogadására, majd leereszkedett a szikláról. Ledobta az ingét, és belegázolt a forrás előtt összegyűlt, derékig érő vízbe. Hatalmas tenyerével locsolta magára a kristálytisztá vizet. Lebújt a víz alá és a forráshoz úszott. Izmos felsőtestét kihúzva, sokáig állt a zubogó víz alatt. Fürdés után leült egy kiálló kőre, megrázta a víztől csöpögő sörényét. Lehunyta a szemét, és várta, hogy a nap felszárítsa a bőréről a vizet. Közben imát mormolt Frigg istenasszonyhoz. Utána hazament, és lassú, szertartásos mozdulatokkal ünnepi díszbe öltözött.

Gerd csontfésűvel megfésülte Hakon bozontos üstökét, és két ágban befonta a haját. Amikor a lány végzett, Hakon feltette a fényesre sikált sisakját, felült a lovára és elment Brendáért.

A törzs előkelősége már gyülekezett Hakon udvarán felállított asztaloknál. Egy fiatal énekes sagákat énekelt, és a még férfivá nem avatott suhancok várakoztak, hogy a vendégek szórakoztatására elkezdődjön az erőpróbájuk kódobásban, köemelésben, gerelyhajításban, birkózásban, vívásban.

Lovon érkezett meg Hakon, előtte ült Brenda. A lány nyakában vastag ezüstitű, fülében súlyos aranyfüggő lógott, csillogó kővel a végén, vörös szeplős, széles arcán diadalittas mosoly vibrált. Gazdagon hímzett tunikája felfedte erős, vastag combját. Leugrott a lóról és kihúzta magát. Feltűnően robosztus termete vetekedett Hakon testalkatával. Hatalmas örömujjongással fogadták őket. Hakon az apját kereste a tekintetével. Találkozott a pillantásuk, és a törvénytudó egy fejbólintással jelezte a fiának a megelégedését. Felhangzott a hangos fohász a termékenység istenéhez. Hakon és Brenda együtt mentek Freya istenség sziklájához, és egy újabb áldozati bárány vérét a szikláról lezúduló vízesésbe engedték, miután felajánlották az első születendő fiút harcosnak. Visszatértek a házhoz.

Megnézték a fiatal fiúk küzdelmét, majd közben feltálták a vacsorát. Egy fiatal énekes gyönyörű hangját messzire vitte a feltámadó szellő. Az emelkedett hangulatot a koncon marakodó kutyák morgása tarkította. Az este sötétje belopózott a tájra, csak az üstök alatt világított szelíden a parázs. Hakon kihozatta a fáklyákat, és vacsora után Brenda a fáklyák fényénél eltáncolta Hakonnak a termékenység táncát. Rengett, remegett a dús melle, széles csípőjét rázta, riszálta, majd egy parázna mozdulattal zárta a táncát. Hakon vöröslő arccal nézte az új asszony táncát, egy mozdulattal karjába kapta Brendát és befutott vele a házba. Aila a sarokban alkatollal tömött meg egy vászonzsákot Baggi számára. Hakon ráförmedt, hogy menjen ki a házból. Aila magához ölelte Baggit és kisomfordált a helyiségből.

*

Baggi az Ördög sziklánál ült, a lábát a szakadék szélén lóbálta. Már kétszer leugrott a mélyen elterülő öböl vizébe. Mindig sikeresen érkezett a mélybe, és mindig szerencsésen kiúszott az öböl partjára. Úgy érezte legyőzte a félelmét, legyőzte az alatta tátongó mélységet. Visszaemlékezett arra a napra, amikor Alf legidősebb fiával, Daggal küzdött itt, amikor Dag a szikla peremére szorította őt, majd egy doronggal lelökte a mélybe. A zuhanás egy pillanat volt csupán, ő az öböl vizébe esett, majd a víz fenekén találta magát. Páni félelem lett úrrá rajta, amíg a lába szilárd talajt nem ért, majd elrugaskodott és sikerült feljutnia a víz

felszínére, de újra magával rántotta a mélység. Egy ideig a víz alatt úszott, feljött a felszínre, mély levegőt vett és tovább úszott, egészen a partig. Remegett az átélt rémülettől. Szerencsére nem látta senki, mert értéktelen, gyáva harcosnak kiáltotta volna ki a törzs. Azóta rendszeresen gyakorolta az ugrást. Elmúlt a félelme, elmúltak a lidérces álmai, és a zuhanás szabadságérzettel töltötte el.

Felállt, a szikla szélére ment és újra ugrott, most is szerencsésen kijutott a partra. Hosszúra nőtt, két varkocsba font hajából kicsavarta a vizet, nekidöntötte a hátát egy sziklának és élvezte a bágyadt, délutáni napsütést. Nézte a végtelennek tűnő víztükör ragyogását. A távolban egy közeledő viking flottát pillantott meg. Felugrott, a kezét a homlokához emelte. Nagyot dobbant a szíve, amikor megpillantotta az apja által készített vitorlát. Már egy éve elindult a flotta, és senki nem tudta miért nem érkezett meg a tél beállta előtt. Rendszeresen rendeztek rituális szertartást a tengerparton, kérve az isteneket, hogy segítse haza őket. Baggi sokat lődörgött a tengerparton, az Ördög sziklánál a végtelen kékséget bámulva, és abban reménykedett, hogy megpillantja a hajókat. Nemsokára kivehető volt az apja robosztus alakja, amint a teherszállító hajó orránál állt. Amikor közel ért a hajó, Baggi odafutott a parthoz, és segített a legénységnek kihúzni a hajót a partra.

Az apja kiadta az embereknek a parancsot, egy ládát a vállára emelt, kezébe vette a kötelet, amin egy fiatal gyereklányt összekötözött kézzel vonszolt maga mögött.

– Apám! Végre, hogy hazaértetek!

Szerette volna átölelni Hakont, de ezek a mozdulatok elárulták volna az érzéseit. Nem akarta a gyengeségét felfedni senki előtt, főleg meg az apja előtt nem.

– Nehéz utunk volt, idegen tájakon kalandoztunk, de hála az isteneknek, hogy ha megfogyatkozva is, de hazai földre léphettünk. Majd a thingen sorban mindent elmesélek.

– Ki ő? – kérdezte Baggi a lány felé intve.

– Majd megtudod – válaszolta Hakon, és megrántotta a kötelet. A lány a kötél végén a földre esett, Hakon így vonszolta magával egy darabig.

Gyalog indultak haza. Az a félóráska volt az övék, amíg meg nem látták a település első házait. Baggi felnézett a még mindig egy fél fejjel magasabb apjára. A fiú ezen a nyáron rendkívül sokat nőtt, a ház falában vésett rovátkák is ezt bizonyították. Talán egy év és én is olyan magas leszek, mint az apám – gondolta.

– A tavasszal férfivá avatnak téged is – mondta Hakon nem kevés büszkeséggel a hangjában. – Nem félek attól, hogy szegényt hozol rám. Két év hajóút vár rád, többnyire az én felügyeletemmel.

Baggi napbarnított arcán egy szeretetteljes mosoly vibrált.

A lány újra elesett a porban. Hakon mérgesen mordult rá, mire a lány feltápáskodott.

– Hogy szaporodott a nyáj? – érdeklődött Hakon. Baggi büszkén sorolta, mennyi báránnyal, kecskével gyarapodott az állatállomány az apja távolléte alatt.

A mező szélére értek, ahol az állatok békésen legelésztek.

– Jársz a törvénytudóhoz?

– Igen, járok apám.

– És a harci játékokkal hogyan állsz?

Baggi arca elkomorodott, és lehajtotta a fejét. Sűrű szőke varkocsa eltakarta az arca egy részét. Hakon felemelte a fiú állát és a tengerkék szemébe nézett. Mindig elcsodálkozott, hogy Baggi arcán egyetlen szeplő sem mutatkozott, a bőre sima érintésű, mint Urdnak volt, de már orra alatt jól láthatóan pelyhedzett a bajusza. – Hiszen már tizenöt nyár telt el azóta – gondolta Hakon. Eltűnődött az idő múlásán.

– Alf merre vitorlázott? – kérdezte Hakon a fiát.

– Nem tudjuk mi azt, mi csak azt látjuk, hogy mindig gazdag zsákmánnyal tér haza. Ő is távol volt egészen egy évig. Már az új hajóját is megépíttette az ácsokkal. Mostanában

nagyon sokat jár a törvénytudóhoz, az hírlik, hogy ő akar a nyomdokaiba lépni, mivel szent meggyőződése volt, hogy nem térsz vissza.

Némán baktattak egymás mellett, és újra Hakon törte meg a csendet:

– Brenda fiút szült?

– Nem, ismét lánya született.

Hakon nem válaszolt, összehúzta a szemöldökét és haragosan nézett maga elé.

– De egészséges, erős. Mindenki azt mondja, lehet, hogy többet ér, mint egy fiú – mondta Baggi, és fürkésző pillantással nézett fel Hakonra.

– Úgy látszik, Frigg istenasszony soha nem bocsájt meg nekem, és te leszel az egyetlen fiam.

Baggi nem válaszolt, de egy aprócska mosoly jelent meg a szája szegletében.

Némán mentek egy darabig egymás mellett. Hakon összevonta a szemöldökét, és a gondolataiba mélyedt. Az jutott eszébe, hogy Ailát kellene feláldoznia, talán ezzel kiengesztelné Frigg istenasszonyt, de egy láthatatlan, megmagyarázhatatlan szál kötötte Ailához. Minél inkább tudatosult benne az asszony iránt a gyengesége és az asszony érzéketlensége iránta, annál inkább gyűlölte Ailát.

– És anyád? – szólalt meg rekedt hangon.

– Jól van. Nem áldották meg gyermekkel az istenek.

– Miért is áldották volna meg? – morogta maga elé meredve Hakon, – hiszen hozzá sem értem azóta.

– És Gerd?

– Fiút szült néhány hete – válaszolta Baggi, és azonnal meg is bánta. Hakon arca hamuszürkévé vált.

– Ó, az átkozott – mordult el Hakon és magához rántotta a magával vonszolt gyereklányt és belerúgott.

Csendesen poroszkáltak tovább az úton. Bagginak eszébe jutott anyja barátsága a Csuhással, akit az apja hozott magával a kolostorból rabszolgának. Nem lehetett nem észrevenni, hogy sok időt töltenek együtt az öbölben. Egyszer utánuk lopózott, és kifigyelte őket. Letérdeltek egy sziklán, és összekulcsol kézzel idegen imát mormoltak. Nem volt ebben semmi különös, de sajnos Brenda is tudomást szerzett róla. A Csuhást még keményebb munkára ítélte. A többi rabszolgának rendes ellátást biztosított. Nem éhezett, nem verette meg őket indokolatlanul. Gerdhez is emberséges volt, mert megengedte, hogy Hakon távolléte alatt az akolban háljon Isakkal. Baggi visszaemlékezett arra, amikor Gerd megcsókolta Brenda lábát, mert hálás volt a boldogságért, amit Brenda tett lehetővé a számukra. Amióta Gerd megszülte a kisfiát, Brenda csak annyit jegyzett meg csupán, ez az ügy már Hakonra tartozik.

Vele és Ailával más volt a helyzet. Baggi maga előtt látta, hogy Brenda az anyja haját a csuklójára tekeri, és végigvonszolja a házon. Bagginak önkéntelenül is ökölbe szorult a keze. Legyen bármi is, ami bosszantja Brendát, mindig rajta, vagy Ailán tölti ki a fékezhetetlen haragját.

Baggi biztos volt benne, hogy Brenda felnagyítva elmondja a Csuhas ügyét az apjának. Megköszörülte a torkát, mert úgy érezte, hogy berozsdásodott. Az apja kérdően nézett rá. Most kellene elmondani, hogy mennyire megváltozott itt az élet, mióta Brenda viszi az ügyeket Hakon távolléte alatt, azonban ő mégsem tudott megszólalni.

Már látni lehetett a földjeiken békésen legelésző birkákat, kecskéket, a földet turkáló disznókat, és még mindig nem tudta, hogyan hozza szóba ezt az ügyet. Amint közelebb értek, már felismerhetővé váltak a földeken dolgozó emberek is. Brenda is velük dolgozott. A ruhája alját az övéhez gyűrte. Erős vádlóján kidudorodtak az izmok. Terpeszállásban állt, és a Csuhást figyelte. A Csuhas egy terménnyel alaposan megrakott zsákot próbált a vállára emelni. A lesoványodott férfi rogyadozó léptekkel vitte a nehéz terhet, de néhány lépés után

elesett vele. Brenda meglóbálta a szögekkel kivert bőrkorbácsot és végigvágott a Csuhas hátán. Brenda arcán széles mosoly terült el, amikor megpillantotta Hakont, és elindult felé.

Baggi érezte, hogy elszalasztotta az egyetlen alkalmat, hogy beszéljen az apjával, és fájnak neki a ki nem mondott szavak, úgy érezte cserbenhagyta az anyját és Gerdet is.

– Látod, jól gazdája vagy a birtoknak – mondta behízsgő hangon Brenda, amit odaért hozzájuk.

– Alfról beszélj asszony! – mordult Hakon Brendára.

– Én nem tudok semmit.

– Mikor érkezett meg?

– Nem sokkal előttem, bőséges rakománnyal.

Hakon arca hamuszínűvé vált. Beletúrt a hajába és a távolba nézett.

– A gyalázatos – hördült fel Hakon. Eszébe jutott Alf flottájával a találkozása egy kis szigeten. Alf feltűnően nyájas volt vele. Ittak. Talán túl sokat is. Furcsa szokatlan ízű volt az Alf által kínált ital. Amikor kábulatából magához tért, Alf flottájának és a napkőnek már hűlt helyét találta. Alf nyomába eredtek, de eltévesztették az irányt. A jég fogságába kerültek a télen. Tavasszal elindultak délre, és nagy nehezen eljutottak a Kerek városig. Ott pillantotta meg Alfot, egy kufárral alkudozni, de mire odaért, a testvére már eltűnt a sátrak között. A kufár azt mondta neki, hogy van valamije, ami talán érdekelheti őt. Ő bólintott, és a kufár elővette a napkövet. Hosszas huzavona után sikerült megalkudniuk. Ő mindenét odaígérte a kőért. A kalmár elégedetten dörzsölte össze a tenyerét, amikor lementek a hajóhoz a portékáért. Úgy érezte, a pofájába tudná mártani az öklét, de uralkodott magán. Még aranyat ígért a kalmárnak, ha elárulja, honnan van a kő, de az némán rázta meg a fejét. A kalmár menedéket keresve nézett szét, de ő megragadta a kalmár grabancát és leláncolta az evezősök padjához, de az a ványadt, sunyi alak elpusztult az úton. Vele akarta bizonyítani, hogy Alf a lopás vétségét követte el ellene.

Túl hosszú és kínos volt a hallgatás.

– Elmegyek a törvénytudóhoz – szólalt meg halkan Baggi, miután úgy érezte ő itt már felesleges.

– Menj csak fiam, menj – válaszolta Hakon, de nem nézett Baggira. Hakon már Brenda mondanivalóját hallgatta a gazdaságról, a szaporulatról.

Baggi előrefutott, hogy hírül vigye az apja érkezését. Feltámadt a szél, és Baggi már messziről érezte a levegőben kevergő füst szagát. Az anyja és Gerd halat beleztek az udvaron, majd egy részét a füstölőre tették, a másik részét alaposan besózták. Az egyik droid egy nagy edény zöldséget készített elő, hogy ecettel tartósítsák. Baggi nézte az anyja sótól kimart kezét, és keserűséget érzett. Tudatta velük, hogy az apja hazaérkezett. Mindkét nő egy pillanatra abbahagyta a munkát.

Kiült az arcukra a félelem. Gerd tekintete rémülten kereste Isak pillantását, aki tőlük nem messze egy birkát nyúzott. Találkozott a pillantásuk, majd Isak megfordult és folytatta a munkát. Meztelen felsőttestén, már nem volt egy tenyérnyi ép hely sem, ami ne viselte volna a korbácsok nyomát.

A télnak van értelme, végre ezt a telet itthon tölti apám – gondolta Baggi, amikor már a törvénytudó háza felé bandukolt. Brenda ilyenkor az apjával van elfoglalva, és kissé lecsillapodik a végtelen gyűlölete Aila, Gerd és öiránta is. Csak olyankor néz vérben forduló szemmel Gerdre, ha az apjuk nagy ritkán vele hál.

Bagginak eszébe jutottak a téli éjszakák. Mind a nagyházban aludtak. Sokszor hallott nyüsztő, vagy éles sikolyokat. Ezeket a hangokat eleinte nem tudta mire vélni, de hozzászokott, ezek is a hosszú téli éjszakához tartoztak. Amikor végre csend lett, Brenda hajnalig mormogott, kérlelte Frigg Istennőt, hogy fiúval áldja meg őt. Minél több lányt szült Brenda, rá egyre jobban haragudott. Mégis neki az volt a legrosszabb, ahogyan az anyjával

bánt Hakon távolléte alatt. Szerette volna elvinni innen az anyját, a nagy folyón át a szárazföld belsejébe, ahonnan valamikor az apja magával hozta.

Olafot pillantotta meg az úton. A fiú arcán széles mosoly terült el, amikor megpillantotta Baggit.

- Nagyon gondterheltnek látszol.
- Hazajött az apám.
- Mi lesz Gerdával?
- Meg az anyámmal? – tette hozzá Baggi.

A törvénytudó a kapuban állt, már várta Baggit. Morózus arccal nézte a fiúkat, majd ráfordult Olafra:

- Már rég a disznókat kellene terelned.
- Megyek már – válaszolta Olaf és meglódult az erdő felé.
- Már a droidok sem tudják a dolgukat és a helyüket sem. Meg kell fenyítenem ezt a fiút – morogta a törvénytudó.
- De hiszen a barátom, a Gerd fia.
- Ő nem szabad ember és soha nem is lesz az, droid szülte – húzta össze a szemöldökét mérgesen a törvénytudó.

Bementek a házba. Az öreg a helyiség közepére állított faragott, magas széken foglalt helyet. Eres, ráncos kezét a szék karfáján nyugtatta, ősz, varkocsban font haja a mellkasáig ért, a keskeny résen beömlő napsugár megcsillant az ősz haján. Intett Bagginak, hogy üljön le vele szemben a padlóra. Baggi térdben behajlított lábbal és bokáját keresztezve ült le elé. A törvénytudó szigorú pillantást vetett rá, mire ő kihúzta a hátát. Baggi nagyon öregnek látta a mély barázdákkal, sebhelyekkel szabdalt arcú embert.

– Hazajött az apám – szólalt meg Baggi. Az öreg szenvtelen arcán egy halvány mosoly suhant át, de nem válaszolt, hanem feltette Bagginak az első kérdést:

- Lopásért mi jár?
- Akasztás.
- Gyilkosságért?
- Teljes kártérítés és számkivetettség.
- Egy szem kiszúrásáért?
- Teljes kártérítés fele.
- Az asszony hűtlenségért?
- Halál vagy számkivetettség.
- Sorold fel a halál módjait!

Baggi sorban elmondta a törvénytudó által már megismert bűnöket és büntetéseket. A törvénytudó minden büntetésről példákat sorolt fel a régi idők történeteiből. Baggi nagyon szeretne volna kivívni az öreg elismerését, szeretett volna megfelelni neki, de amióta Baggi az esztét tudta, az öregember mindig zord, mogorva és elégedetlen volt vele szemben.

Baggi most az egyszer nagyon igyekezett haza, azonban a nagybátyja háza mögül Dag ugrott elé. Dag sokkal erősebb volt tőle, neki viszont ügyesebbek, fürgébbek voltak a reakciói, mint az erős csontozatú Dagnak. Egyszer ő, egyszer Dag került felülre. Dag szemében vad gyűlölet lobogott, az orrcimpái kitágultak. Baggi hirtelen megmarkolta Dag két varkocsát, és egy gyors mozdulattal lefejelte a fiút. Dag megtántorodott, majd elesett. Ő azonnal Dag mellkasára ugrott, majd ráült, és lefogta a kezét. Dag tehetetlenül vergődött.

- Ezt még megbánod – sziszegte vérző szájjal Dag.
- Meg ne próbáld még egyszer! – mondta Baggi és egy jól irányzott ütéssel halántékon vágta Dagot. Dag elernyedtt. Baggi pedig kicsit összegörnyedt, a térdére tette a kezét és kifújta magát, mielőtt folytatta az útját. A két család rossz viszonyára gondolt, amit mégis titkolni kellett a törvénytudó előtt. A vikingeknél a család a legfontosabb, és az apja és Alf nagybátyja, a törvényhozó gyerekei, egy klánhoz tartoztak.

Már majdnem a házukhoz ért, amikor Aila futott elé. Bagginak megsajdult a szíve az anyja láttán. Lassan elfogy, mint a hold – gondolta keserűen.

Aila megöregedett, arca megfakult, haja megkopott. A sápadt arcából, csak a szeme csillogott, mint egy víz alá merített ékkő.

– Már aggódtam érted – mondta halkan. – Megint tiszta kék folt az arcod, megint összeverték.

– Ne félj anyám, én is adtam – válaszolta Baggi.

Bement a házba. Az apja akkor szedte ki a ládából az ékszereket, a finom kelmét. Az asszonyai és a lányai a padlón ültek, és kíváncsian várták, mit kapnak ajándékba, mit hozott nekik Hakon a hosszú útról. Hakon Baggira nézett, és kivett egy ezüst markolatú, rövid tört, és a fiú felé nyújtotta. Újra a ládában kutató, és előkerült egy finom, puha bőrből készült öv, csillogó kövekkel kirakott törtartóval.

– Ez a tiéd, fiam!

Baggit meglepte az ajándék, tétován lépett az apja elé, és kis időbe telt, amíg elhitte, hogy gondolt rá is az apja. Nem mert hátra nézni, mert így is érezte, Brenda gyűlölködő pillantása a hátába fúródik.

Kimentek az udvarra vacsorázni. Hakon pillantása Isákon akadt meg. Isák az üstök körül tevékenykedő Gerdát nézte. Hakon arca elvörösödött, és intett a droidokat felügyelő vikingnek:

– Korbácsold meg!

És Isákra mutatott.

A férfi összeszorított szájjal tűrte az ütéseket, néha a teste megvonaglott, majd elernyed. Hakon felemelte a kezét.

– Elég!

A droidok félrehúzták Isákot, Gerd jajongva, Isák élettelen testére borult.

– A kölykét vigyétek az Ördög sziklához!

Gerd rémülten emelte fel a fejét. Hakon intett a droidoknak, hogy fogják le az asszonyt, és vigyék a gyereket. Gerd velőtrázó sikolyai között vitték a fiát a sziklához.

Megkezdődött a bőséges vacsora és az ünnepség a hazatérés öröme. Hakon soha nem látott, kísérteties tájakról mesélt, dermesztő hideg, hófehér télről, a túlélés fortélyairól, a farkasok üvöltéséről egy megdermedt világban. Rendkívül rövid nappalokról, hideg szélről, amit az istenek bocsájtottak rájuk.

Vacsora után, amikor már mindenki lepihent, Baggi Brenda ágya felé fülelt. A szokásos zajok és Brenda fohászzkodása után, Baggi Brenda halk suttogását hallotta:

– A te ágyasod, az a semmirekellő Aila a Csuhaszt részesíti a kegyeiben.

– Nem igaz – hördült fel Hakon.

– Büntesd meg őket – javasolta Brenda.

– Először meggyőződöm róla – hallotta Baggi az apja határozott hangját.

Csend lett. Az udvar felől Gerda jajveszékelése hallatszott. Isákot siratta.

Bagginak sokára jött álom a szemére. Nem tudta az anyja hallotta-e ezeket a szavakat, de úgy érezte, feltétlenül beszélnie kell vele. Másnap azonban alkalma sem adódott szóba hoznia Ailának az éjjel hallottakat. Már virradatkor egy küldönc verte fel a ház nyugalma a törvénytudó halálhírével. Az egész háznépén nagy izgalom lett úrrá. Mindenki a törvénytudó házához sietett, ahol az egész törzs felsorakozott.

Elővezették a két lovat és a két kutyát, és hajszolni kezdték az állatokat addig, amíg azok a kimerültségtől össze nem csuklottak. A törzs Baggit és Dagot jelölte ki az állatok megölésére. Baggi magasra emelte a törét, de a keze remegett. Egy pillanatra látta a kimerült ló sötét, fénylő szemét, majd markolatig dőfte az állatba a törét, mire az vonaglani kezdett kínjában. Elvétette a szúrást. Bagginak újra döfnie kellett. Néhány perc múlva az állat elernyed. Bagginak hányingere lett a vér látványától, amikor felpillantott elkapta Dag gúnyos

pillantását. Közben a vének imákat mormoltak, hogy a halálra hajsolt állatok a túlvilágon is hű szolgálai legyenek az elhunytaknak.

Hakon díszes öltözetben, mint a leendő törvénytudó, lépett a klán elé, és feltette a kérdést, hogy ki megy, ki kíséri el az elhunytat.

Gerd lépett elő, falfehér arcán komoly elszántság tükröződött. Bagginak összeszorult a szíve, amikor egy pillanatra találkozott a pillantásuk. Gerd nyugodt volt. Bagginak Gerd volt az anyja után a másik ember, akinek soha nem kellett bizonyítania, hogy elnyerje a szeretetét. Baggi Olafot kereste a tekintetével, de a fiút nem látta a gyászoló tömegben.

A törzs vezetői hazamentek, hogy ősi szokás szerint az otthonukban várják a lányt.

Baggi nézte Gerdet, és szíve szerint odament volna hozzá, hogy ezt ne tegye. Baggi az apjára nézett, aki közömbösen nézte a lányt. Gerd lenge anyagból készült, ünnepi, hímzett ruháján átsejtett a még mindig formás teste. Egy öregasszony könnyű kelméből készült kendőt terített a vállára, egy másik nő egy ezüsből készült ékszerrel csatolt a bokájára. Feltámadt a szél és magával hozta a tenger illatát. Gerd elindult a törzs vezetőinek háza felé, hogy felajánlja magát, az elhunyt utolsó ajándékaként.

Négy szolga vesszőből font hordágyra fektetve hozta ki a díszes ruhába öltöztetett elhunytat az udvarra. Fegyvereit mellé helyezték a hordágyra, és elindultak a tengerparthoz. A vikingek kötelekkel vonszolták a halott törvénytudó után a két ló tetemét, valamint a két kivérzett kutyát is. A tengerparton már elő volt készítve a hajó a máglyával, amire elhelyezték a halottat a fegyvereivel, a lovakkal és a kutyákkal. Már alkonyodott. Tüzet gyújtottak. A fiatal férfiak rituális táncot jártak a tűz körül és sagákat énekeltek. Majd törzs tagjai ütemesen ütötték a kardjaikkal a pajzsukat, hogy felhívják az isteneik figyelmét az elhunyt hőstetteire.

Esteledett, amikor Gerd rogyadozó léptekkel az öbölhöz ért. Az ősi táncot már abbahagyták a vikingek. Egy kötelet dobtak Gerd nyakába, majd egy fához kötözték, és Dag oldalába dőfte a törét. Olaf odafutott az anyjához és átölelte. Baggi nézte őket, és furcsa érzése támadt. Olaf nem hasonlít az anyjára és Isákra sem, sokkal inkább hasonlított egy erős viking harcosra. A felismerés megdöbbenetette, még soha nem gondolt erre.

Körülvették őket a fiatal férfivé még nem avatott suhancok. Olafot ellökdösték az anyja mellől, majd leteperték a földre és összekötözték a lábát. A fiú szeplős arca eltorzult a vad, tehetetlen gyűlölettel. A fiatal vikingek eszeveszett táncot kezdtek járni Gerd körül, hatalmas zajt ütve a fegyvereikkel a pajzsra. Baggi látta, hogy Gerd száján kicsordult a vér, majd a fájdalomtól eltorzult arcán kisimulnak a vonások. Úgy tűnt neki, mintha egy halvány, megkönnyebbült mosoly suhant volna végig a Gerd arcán, mielőtt meghalt.

Feltették Gerd testét is, és a tengerhez vonszolták a halotti bárkát. Meggyújtották a máglyát, és a törzs harcosai a tengerre bocsájtották a hajót. A széljárás a lenyugvó napkorong irányába sodorta a hajót, majd a fedélzeten fellobbantak a vörös lángnyelvek. A vikingek diadalittas üvöltése messzi hangzott az alkonyatban. Baggi egy darabig a gyászolókkal tartott, majd visszaosont Olafhoz. Eleredt az eső, kioltotta a tüzet és már öreg este lett a maga sejtelmes sötétségével. Néha megroppant egy száraz ág a lába alatt, egyébként süket csend nyújtózott végig az erdőn.

– Olaf?

– Itt vagyok.

Hakon elindult a hang irányában, majd belebotlott a rothadó avaron fekvő Olafba. Kioldotta a fiú lábát. Olaf felült, Baggi mellé ereszkedett és átölelte.

Másnap Hakon átvette a törvénytudó tisztségét, házáat, jószágait, földjeit. Hakon az apja házába költözött, és három napon át vendégül látta az őt üdvözlő karlokat, a szomszéd törzsek törzsfőnökeit. Tisztelgő látogatást tett mindenki, aki számított. Hakon ünnepségén Alf is megjelent, annak ellenére, hogy nem hívta meg senki. Egyenesen a törzsfőnökhöz ment.

– Én tiszteletben tartom a törvényeinket, szent és sérthetetlen a számomra – mondta a törzsfőnöknek.

– Ez természetes egy vikingnél – hárította el a törzsfőnök Alf mondanivalóját, szemmel láthatólag bosszantotta Alf tolakodása.

– Én meghódítanám a világot – mondta alig hallhatóan Alf. A törzsfőnök kíváncsian nézett rá.

– A mi törvényeink szerint az elsőszülött örököl, és ez jól is van így. Itt földet nem lehet venni, tehát valahol, vagy valahogyan meg kell szerezni. Hakonnak nagyon jó térképei vannak, és ő örökölte a Napkövet¹⁰ is. Azzal bárhová eljuthatnánk!

A törzsfőnök érdeklődéssel nézett rá. Alf pedig mohó kapzsisággal kapott a törzsfőnök keze után, és míg megcsókolta, ravasz tekintettel fürkészte a törzsfőnök pillantását.

A törzsfőnök egy pillanatra eltöprengett a lehetőségen, ami megoldást jelentene sok viking számára.

– Erősek a környéken a királyságok. A portyák jó hasznot hoznak, egyelőre az is elég – válaszolta a törzsfőnök.

– És már itt vannak az idegen istenimádók is. Például a bátyám egyik droidja is, a birtokon terjeszti a hitét. És már Aila is, Hakon ágyasa.

– Ezt majd én elintézem – mondta a törzsfőnök türelmetlenül.

– Ez megnyugtató a számomra, nagyuram. Roppant megnyugtató – mondta behízslő hangon.

A törzsfőnök Alf alázatosságát látva kissé közlékenyebben folytatta:

– Összehívom a thinget, és a törvénytudó mond rájuk ítéletet.

– De hiszen Aila Hakon ágyasa – szólt közbe Alf. – Én vállalom, hogy vigyázok rájuk, míg az ítélet megszületik. – Alf szolgálatkészen hajolt meg a törzsfőnök előtt.

– Rendben, én meg szavazásra bocsátom a sorsukat – zárta le a beszélgetést a törzsfőnök, és Hakont kereste a pillantásával a tömegben. Odaintette magához:

– Hallom vannak térképeid.

– Vannak – válaszolta Hakon készségesen.

– Megnézném.

– A házban tartom őket, menjünk be – tette hozzá Hakon, és betessékelte a törzsfőnököt a házába.

Már alkonyodott. Egy fiatal rabszolgalány lépett be halkan a helyiségbe, és meggyújtotta a falon a fáklyákat. A törzsfőnök addig nagy érdeklődést tanúsított a térképek iránt, míg meg nem látta a lányt. Mohó pillantással követte annak minden mozdulatát.

– Várj ott! – adta ki a parancsot Hakon a lánynak, és egy elfüggönyözött sarokra mutatott.

– Az ajándékom, fogadd jó szívvel nagyuram – ajánlotta fel a lány kegyeit Hakon.

– Egy hét múlva össze kell hívni a thinget a Csuhas és Aila ügyében – szólalt meg a törzsfőnök, mielőtt belépett a lányhoz a függöny mögé.

Az egyik fáklya fénye fellobbant, és Hakon akkor vette észre, hogy Alf egy félhomályos sarokban hallgatózik. Felmerült benne a gyanú, hogy talán végig hallotta a törzsfőnökkel folytatott beszélgetését. Alf egy szót sem szólt, csak kisomfordált a házból.

Hakon is kiment, csendet kért, és dörgedelmes hangon kihirdette a thing időpontját Aila és a Csuhas ügyében, és visszament a házba.

Hakon jól tudta, hogy mint törvénytudó mi a feladata. A thingek egymást fogják követni, megsűrűsödtek a lopások és a hűtlenség büntette a törzsben, és neki a törzs előtt a legjobb tudása szerint ítéletet kell hoznia. Zavarta, hogy most Aila és az a ványadt Csuhas ügyét kell először a törzs elé terjeszteni. Ezerszer megbánta már, hogy magával hozta azt az átkozott szerzetest. A fáklya fénye sötét árnyakat rajzolt a helyiség falára. Egy darabig nézte, majd leborult az asztalra. Töprengéséből a függöny mögül kiszűrődő hangok zökkentették ki.

Kiment megkeresni Baggit, mert úgy érezte feltétlen beszélnie kell a fiával.

¹⁰ A napkő egy csillogó barna földpát, amelyet leginkább szerencsekőként tartanak számon, hagyományosan az 'istenek köve' névvel is illetik.

Kiment az udvarra. Baggi Olaffal beszélgetett. Hakon magához intette Baggit, félrevonultak és leültek egy-egy fatuskóra.

– Fiam, nincs más választásom. El kell mondanom neked valamit.

Baggit meglepte az apja ünnepélyes hangja.

– Hallgatlak apám.

– Aila nem az édesanyád.

Baggi hitetlenkedve rázta meg a fejét, úgy érezte, hogy nem jól hall.

– Azért tartom szükségesnek, hogy beszéljek az igazságról, mert egyrészt Aila ügyében a törzsfőnök javaslatára a thingen szavaznak, elítélik, tudod a Csuhas miatt, másrészt ismerve téged, nem akarom, hogy gyengeséget mutass a törzs előtt, az ítélet végrehajtásakor.

– Mit tett az anyám?

– Mondom, nem az anyád. Egyébként gondolom te is tudod, hogy a Csuhasal fajtalanzkodott.

– Ki állítja ezt?

– Legyen ennyi elég, hogy már a törzsfőnöknek is tudomása van róla – mondta Hakon, és mérgesen húzta össze a szemöldökét.

– Én is láttam őket az öbölben, de semmi illetlent nem követtek el. Csak fohászkoztak a tengerparton.

– Idegen istenhez!

Feszült csend terpeszkedett el közöttük. Kis idő elteltével Baggi szólalt meg:

– De hiszen Aila szoptatott, ő nevelt, szeret engem, mindig is szeretett, ő az anyám!

– De soha nem volt a szülőanyád! Talán a tejével együtt magadba szívtad a különös felfogását, amit te szeretetnek nevezel, de hidd el, egy viking szemszögéből ez a gyengeség jele.

– Milyen ítélet várható? – kérdezte Baggi elszorult torokkal.

– Majd megtudod. Az ítéletre szedd össze magad, és viselkedj vikinghez méltóan. Most menj el!

– Akkor, ha nem Aila, mégis ki volt az anyám?

– A szomszéd vikingtörzs egyik első asszonya volt. Urd.

– Mi történt vele?

– Elítélte a törzse a hűtlensége miatt.

– De hisz ezek szerint veled volt hűtlen, apám?

– Az nem számít. Ő asszony volt, ez a törvény. Jól jegyezd, meg: a törvények nem ismernek könyörületet.

Baggi úgy érezte mellbe vágta az igazság, szédelegve állt fel, és elindult. Lassan baktatott hazafelé. Az este szürkülete már elterült a település házai között. Néhány viskóban pislákoltnémi fény, de a sötétség lassan birtokba vette a tájat. Kóbor kutyák vad csaholással loholtak Baggi után. Baggi kihúzott egy karót egy rozzant viskó kerítéséből, és elriasztotta az ebeket. Magányosan a botra támaszkodva lődörgött tovább az úton. Összezavarodtak a gondolatai. Féktelen haragot, gyűlöletet érzett Brenda iránt, meggyőződése volt, hogy Brenda mesterkedése áll a háttérben. Brenda és Hakon a törvénytudó házban élt, és ezért Hakon órábízta a gazdaság vezetését. Ő szinte éjjel-nappal a mezőn volt, hol az állatok körül, hol a betakarítást ellenőrizte. Milyen büszkén vállalta el ezeket a feladatokat, bizonyítani akart az apjának. Hol lehet most Aila és a Csuhas? – merült fel benne a gondolat. Szerette volna látni őket, szeretett volna beszélni velük, de tudta, ezt már nem teheti meg, egyrészt nem akarta a gyengeségét kimutatni, másrészt az apja úgysem engedné neki. A vér szava volt az iránymutató eddig a számára. Eddig – gondolta és egy keserű vonás jelent meg a szája szegletében. De hiszen Aila nevelte őt, Aila ringatta a karjaiban. Eszébe jutott az apja végtelen haragja, amikor Aila bekötözte neki a sebeit. Eszébe jutott, amikor az apja küzdeni tanította, és bizony őt az apja nem kímélte, szerzett kemény sebeket, ilyenkor Aila arca

mindig hófehér lett és aggodalmas arccal tördelte a kezét. Volt Ailában valami, ami értékesebbé tette őt Baggi számára bármelyik viking asszonynál.

Mogorva, haragos arccal érkezett haza. Magához rendelte Olafot. Baggi tulajdonképpen már gyerekkoruk óta barátjának tekintette Olafot ebben a rideg, kietlen világban.

– Mi történt itt?

– Ailát és a Csuhaszt nagyon megkínózták, majd elvitték őket – válaszolta Olaf.

– Ki tette?

– A törzsfőnök rendelte el, ő küldte az embereket rájuk, Alf volt a vezetőjük. A thing elé cibálják mindkettőjüket.

– Most hol vannak?

– Alf tartja őket fogva.

– Mi várható, milyen ítélet?

– A magamfajtaival ezt nem közlik.

– Jól van, elmehetsz!

Baggi ezen az éjszakán egy szemhunyasnyit sem aludt. Az éjszaka csendjében csak a fiatal rabszolgálmány visszafojtott sírását lehetett hallani a vacka felől. Telihold volt, a fénye belopakodott az ablakrésen, és megvilágította a sarokban-magzatpózban kuporodott lány sápadt arcát.

Baggi kiült a ház elé, már kelet felől világosodott az ég alja, rövidesen vérvörös fénnel köszöntötte a világot a felkelő nap. Baggi magához vette a fegyvereit, és elindult a tengerpartra.

Korán érkezett, még nem hozták az elítélteket. Leült a víz közelében, és hallgatta a tenger morajlását. Nézte amint a hullámok a közeli sziklához csapódnak, magukkal sodorva az egyetlen rozoga bárkát, ami a kikötőben vesztegelt. Egyre közelebből hallotta a vikingek harci énekét. Nemsokára láthatóvá vált a közelebbi csapat. Baggi felismerte Hakont a csapat élén. Amint közelebb értek, Baggi haragot, kemény elszántságot látott az apja arcán. A kísérő vikingek közrefogták Ailát és a Csuhaszt. Aila sápadt arccal nézett előre, csupán egyetlen pillanatra enyhültek meg a vonásai, amikor Baggit megpillantotta. Elnyűtt rongyos ruhájába belekapott a tenger felől érkező szél. A Csuhas még azt a kámzsát viselte, amiben foglyul ejtették. Nyakában egy bőrszíjon kereszt lógott. Fogta Aila kezét.

Hakon a törzs elé állt, kihúzta széles mellkasát, lábát szétterpesztette.

– Aila, szabad asszony, az én ágyasom, aki összeszűrte a levelet a mellette álló idegen istenimádóval, aki igyekezett meggyőzni az asszonyainkat, hogy forduljanak el a viking istenektől. Ilyen eset még nem fordult elő az idők során – mondta dörgedelmes hangon Hakon. A tömegben zúgolódás támadt, de Hakon csendre intette őket.

– Aila, van mondanivalód? – kérdezte Hakon, és szürkészöld szemében tűhegynyire szűkült a pupillája.

Aila nem válaszolt.

– Az alábbi ítéletet bocsátom szavazásra: ezt az asszonyt és a mellette álló droidot ezen a bárkán, minden élelem és evezőlapátok nélkül a tengerre bocsássuk. A tömegben itt is ott is zúgolódás támadt.

– Halált, halált! – Hangzott fel egyre erősebben. Hakon felemelte a kezét, mire a morajlás elcsendesedett.

– Sújtsa villám, ragadja el őket a felbőszült tenger, eméssze el őket Thor isten menydörgős haragja! – átkozódott Hakon az elítéltekre mutatva.

A tömeg az átkozódás hallatán elfogadta az ítéletet.

– Az ítélet végrehajtandó! – adta ki a parancsot Hakon.

Álarcos vikingek tüzet gyújtottak, és harci táncot jártak körülöttük. Hakon intett Bagginak. Baggi feltette az álarcát és csatlakozott a táncolókhöz. Végig Aila pillantását kereste, de az asszony már nem nézett rá. A két elítélt kezeit összekötözték, majd a bárkába lökdösték őket.

A tenger hullámai végigsöpörtek a parton, majd a víz magával ragadta a hevenyészve összeütött hajót. Az emberek a partról nézték, ahogyan a szilaj hullámok játékszerévé vált a bárka a végtelen tengeren.

A lemenő nap vöröses fénnel merült a tengerbe, a hajót is elnyelte a messzeség, de Baggi még mindig állarcban ült a parton. Tehetetlennek érezte magát a mellkasát összeszorító érzéssel szemben, és először gyűlölte meg a vikingek isteneit.

*

A tél hamar beköszöntött abban az évben. Köd és pára borította el a látóhatárt, az ég és a tenger összeolvadt abban a mocskos szürkeségben, ami közrefogta a települést. A hideg északi szél végigszáguldozott a viking kunyhók között, az emberek csak a házak résein látták, hogy a tél fagyos leheletével jéggé változtatja a környező világot.

Hakon és a törzsből néhányan nehéz prémekbe burkolózva indultak útnak, hogy részt vegyenek Baggi férfivá avatásának első ünnepén.

A férfivá avatásnak ősi szokás szerint három próbatétele volt. Egyik a viadal, a már férfivá avatott ifjakkal, a másik, az apja ajándékának elfogadása, a harmadik, hogy legalább két éven át kísérővel hajóra kell szállnia, és ha ezt kibírja, akkor viking férfivá válik.

Az ünnepet Hakon régi házában tartották, amit immár, mint első fiúnak, Bagginak adott át Hakon. A házban alig lehetett látni, mert a nyitott kéményből a szél visszafújta a füstöt. A sülték elkészítése így lehetetlenné vált. Az asztalra sózott, füstölt hal és savanyított zöldségféle került. Bort és mézsört bőven töltögettek az agyagkancsókba. A vendégek elhelyezkedtek az asztalnál, és egy énekes dalolt nekik.

A már férfivá avatott fiatalok várták, hogy elkezdődjön a tusa. Baggi minden erejét összeszedve küzdött az őt kihívó ellenfeleivel. A legutoljára Daggal kellett viaskodnia. Hakon borral itatta Baggit.

– Idd meg fiam, szükséged lesz rá!

Baggi Dagra nézett, aki vad, felbőszült tekintettel már a biztos győzelem tudatában tekintett rá. Baggi tudta, hogy minden erejét össze kell szednie, hogy legyőzze Dagot. Ő volt a legerősebb ellenfele, és ő maradt utoljára. Az életéért kell küzdenie. Erre a gondolatra Baggi erőre kapott, és nekifeszült Dagnak. Dag hatalmas ütest mért Baggi mellkasára.

– Ezt Ingrid miatt kaptad – sziszegte gyilkos indulattal.

Sokáig tartott a viadaluk, mire végre Dag alul maradt, és Baggi rátehetette egyik lábát Dag mellkasára.

Napnyugtáig tartott a lakoma és a mulatság. Elővezették a viking lányt, Ingridet, akit majd Bagginak feleségül kell vennie. Baggi gyönyörködve nézte Ingridet. A lány derékig érő, szőke haja lágy hullámokkal érte el a háta közepét, a halántékánál két fonatot ezüst csat rögzítette hátul a nyakánál. Homlokáról egy fésűvel tűzték hátra a haját, szabadon hagyva szép, domború homlokát. Hímzett tunikát viselt. Baggi tudta, hogy Hakon méltó feleséget talált neki a szomszédos törzsből.

Hakon késő este átadta ajándékkul neki a kis rabszolgalányt. A rabszolgalány remegve állt előtte. Lehetett talán tizenhárom éves. Karja tehetetlenül lógott a vékony, kis teste mellett. Fejét előre hajtotta, és a fekete haja eltakarta az arcát. Baggi csodálkozva nézett rá, mert még soha nem látta kimosdatva. Brenda lányai a maguk módján játszottak vele, általában sárral dobálták.

Tehát ezért hozta magával az apám ezt a lányt – gondolta Baggi. – Milyen kicsi, milyen törékeny és remeg a félelemtől, hiszen még gyermek – állapította meg magában.

Baggi a Lív nevet választotta neki, majd leültek egymás mellé az asztalhoz. Egy rabszolganő erotikus táncot járt előttük. Baggi érezte, hogy Lív minden porcikájában remeg, és minden izma megfeszül, amikor ő hozzáér. Kiigazította a lány arcából az összekócolódott haját. Úgy tűnt neki Lív riadt tekintete olyan, mint egy megsebzett vadé.

Kiküldött mindenkit a házból. Felkapta Lívét és lefektette az ágyra. Vikingszokás szerint magáévá kellett tennie a lányt, de ő csupán szánalmat érzett a minden ízében reszkető lány iránt. Nyugodt, békés hangon próbálta megnyugtatni. Egy idő elteltével Baggi kiment a házból. A törzs örömujjongásban tört ki. Ő kihúzott mellkassal magasra emelte mindkét kezét, majd magához intette Ingridet, és bementek a házba. Elhúzódtak egy sötét sarokba. A vendégek is követték őket, hajnalig tartott a féktelen mulatozás, de őket nem zavarta.

Az éjszaka egy röpke, vággyal teli, mámoros pillanatnak tűnt Baggi számára.

Furcsa, szokatlan, nyugtalanító érzéssel töltötte el Baggit az együtt töltött éjszaka. Úgy érezte a lány illata, mozdulatai, hangja befészkelte magukat a gondolatai közé. Tüzes ágyat vetettek neki az éjszakák, és csak Ingridre tudott gondolni. Egyedül csak Olafnak beszélt erről az éjszakáról és az érzésről, amit a lány iránt érzett.

Hakon magához hívta Baggit. Kiterítette a térképet, és hosszasan elmagyarázta merre menjenek, miután partot érnek a Balti-tenger partján. Baggi türelmesen hallgatta, annak ellenére, hogy már több éven át tavasszal mindig megtették ezt az utakat az apjával, és akkor rengeteget tanult tőle. Mégis türelmetlenül várta, hogy végre, az ő vezetésével tegyék meg az utat egészen Abbászidáig.

– Látod, itt van a nagy folyó, amin eddig tudtok lejutni. Itt egy rövid szakasz következik, amin a hajókat áttoljátok. A kereskedő ígérte, hogy tavaszra összekészítik a faárut, szőrmét, borostyánt, amit el kell szállítanotok ide, ahol veled már jártam a tavasz kezdetekor – magyarázta Hakon és a térképen egy város jelzésére mutatott, és végigvezette az ujjával az útvonalat.

– Így értek Abbászida Kalifátusba. Számításaim szerint, ha elindultok a tavaszi nap-éjegyenlőségekor, akkor odaértetek a Kerek Városba¹¹ a nagyvásár idejére. A Tigris folyó kettészeli a várost, és a kufárok a folyó partján állítják fel a sátraikat. Itt a fa portékáért kapott pénzen vásárolj könnyű kelmét, szőnyeget, ékszert, amiket igen kedvező áron tudsz eladni ezen a területen – folytatta Hakon, és ujjával egy több házzal jelölt városra mutatott. – Arra ügyelj, hogy a nyári napfordulókör induljatok vissza, és az ősz beálltával hazaérkezzetek.

Baggi nézte a térképet, amikre kacskaringós folyókat, hegyeket, fenyőket, házakat rajzolt az apja.

– Dél felé tartsd az irányt, látod ide jelöltem, hogy hol kel fel a nap és ide, ahol lenyugszik, bejelöltem északot is, valamint a csillagok állását – mondta, és gondosan összetekerve átadta neki a pergament.

– Átadom neked ezt a kristályt, amit még az apámtól örököltem.

Baggi megilletődve vette át az apjától a napkövet, ami borult idő esetén is színe változtatásával megmutatta a felhők mögött a napkorong állását.

– Ez az első önálló utad és a kő birtoklása nagy felelősséggel jár!

– Ne tarts semmitől apám, minden rendben lesz.

– Légy óvatos Daggal és Alffal! Úgy hírlik, hogy ők is útnak indulnak. Ne törődj velük, ők rád lesznek akaszkodva, a nyomodban fognak járni, mert te leszel a navigátoruk. Olafot is vidd magaddal, megbízható. Legszívesebben én is veled mennék, de már nem tehetem meg, mert sok thing vár rám. Elszaporodtak a lopások, és a hűtlenség bűnébe is egyre többen esnek. Egyre kevesebb a viking lány, akit feleségül vehetnének a férfiak, ezért állandóan marják egymást, mint a megveszekedett farkasok. Hozzatok asszonyt is magatokkal, ha alkalom adódik rá – mondta dörgedelmes hangon, majd zavartan nézett félre.

– Na, menj már! Lódulj! – mordult Baggira.

Baggi elindult, de visszanézett az apjára. Az apja arca újra megkeményedett, vonásai haragossá váltak. Belerúgott egy kóbor kutyába, ami éppen a lába elé került. A kutya nyüsztve eloldalgott.

¹¹ Bagdadba

A tengerparton a víz számtalan csillámot ringatott, mintha az égről leköltöztek volna a csillagok és ott játszanának a tenger felszínén. Baggi felnézett a rendkívül tiszta égboltra, és kezével ellenzőt csinált a szeme elé. Úgy tűnt neki, a tenger és az égbolt összeolvadt egy végeláthatatlan kékségben.

Az evezősök a partra vonszolták a hosszú hajót, az apja legjobb kereskedőhajóját bocsájtotta Baggi rendelkezésére. A tengerparton Baggi értesült arról, hogy Alf emberei már előző hajnalon tengerre szálltak, és a tavak országának¹² partjain várják be őket.

Amikor elfoglalta a helyét a megrakott hajón, akkor vette észre, hogy Lív sápadtan, soványan, riadt tekintettel ott áll a parton, nem messze tőlük. Úgy nézett ki, mint egy kóbor macska. Árnyékként követte őt, mint a két lábon járó lelkiismeret. Egyszer már megszánta, nem akart tőle semmit, nem is volt egy gusztusos látvány. Nagyon sokszor bosszantotta a lány riadt tekintete, amikor úgy követte, mint egy hűséges loboncos kutya. Most is idegesítette, hogy a lány ide is kijött utána, annak ellenére, hogy gondoskodott a biztonságáról. Magára vessen, ha valaki megerőszakolja az úton hazafelé. Megmondtam neki, hogy csak a ház körül tartózkodjon – gondolta bosszúsan.

Tekintetével a partot pásztázta, Ingridet kereste, de a lányt nem látta sehol. Eszébe jutott, hogy az éjszaka már elbúcsúztak, ennek ellenére hiányzott neki a lány. Amikor távol volt, a nap minden szakában eszébe jutott az együtt töltött idő, a lány édes hangja, a nevetése, de megnyugtatta Ingrid ígérete, hogy megvárja őt. Ez az ígéret sarkallta arra, hogy az útjairól minél sikeresebben térjen vissza és elhalmozhassa a lányt finom kelmékkel, díszes ékszerekkel.

Az evezősök izmos teste megfeszült, és a hajó a vízre került. Beszálltak, elfoglalták a helyüket, majd a lapátok egy ütemre merültek a vízbe. Baggi a hajó orrához állt, ugyanúgy, ahogyan az apjától látta. Széttérpesztette izmos lábát, a kezét a faragott hajóorrára tette. Kissé feltámadt a szél, belekapott Baggi aranyszínű hajába, megcibálta seszínű szakállát. Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintete apja büszke pillantásával.

Baggi kiadta a parancsot, hogy vonják fel a vitorlákat. Lehunyta a szemét és élvezte a tenger felől érkező szél sós illatát.

Kedvező széljárás kísérte őket végig a tengeren. Alkonyatkor értek a szigethez. Kihúzták a hajót a partra, és Baggi úgy döntött, csak virradatkor bonyolítják le a vételt. A legénység egy része a part közelében vert tábor, a másik része halászni ment. Tüzet gyújtottak, majd megsütötték a halat. Vacsora után lepihentek.

Az éjszaka közepén nagy lármára ébredtek, a fenyves erdőn túl világosság derengett. Közelebb mentek a településhez, és az égő házak lángjánál jól láthatóvá vált, hogy mi történik. A helyi lakosság fejvesztve menekült. Egy jól megtermett viking elkapott és földre tepert egy férfit, és összekötözte a lábát. Egy másik hajánál fogva maga után vonszolt egy lányt, majd rávetette magát, és megerőszakolta. Ekkor már több viking fogta közre őket, és röhögve vártak, hogy sorra kerüljenek. Baggi és néhány ember végre elérték a közeli települést, de akkor már a lángok felemésztették a falu házait. Az erdő felől csörtetést hallottak, majd jól kivehető hangokra lettek figyelmesek. Baggiék a láрма irányába eredtek, és a telihold fényénél látták, hogy a fák között néhány megtermett viking magukkal vonszol néhány férfit és nőt. Baggi felismerte Alf jellegzetes sisakját. Nyomukba eredtek, és a folyó torkolatánál érték utol a portyázókat. Alf alaposan megrakott hajója a közelben vesztegelt.

- Ez a mi portékánk! – kiáltott Baggi, és a hajó rakományára mutatott.
- Farkastörvények uralkodnak! – vicsorgott rá Alf.
- Nem erről volt szó, hogy elraboljátok a mi árunkat!

¹² Finnország

– Későn ébredtél fel öcsém, nem veszed észre, hogy mindig előtted járunk néhány lépéssel? – röhögött fel Alf, és beült a gyors siklású hajóba, ami a közeli szigetre repítette őket.

Baggi és az emberei visszamentek a faluba, de csak néhány elüszkösödött házat találtak. Baggi kiadta a parancsot az embereinek, hogy kutassák át a környéket, ő pedig a táborhelyükre ment.

Délutánra járt az idő, amikor végre a kutatócsoport tagjai megérkeztek. Kötélen vonszoltak egy kezénél összekötözött embert Baggi elé, majd a lába elé lökték.

Az ember riadt tekintettel nézett Baggira. Baggi azonnal felismerte a kereskedőt, akivel az apja megegyezett a faárura.

– Oldozzátok el! – szólította fel Baggi az embereit. A kereskedő feltápászkodott, az ég felé emelte a kezét, és ismeretlen nyelven szitkokat szórt a vikingekre. Szemében vad gyűlölet csillogott. Baggi várt, míg a férfi lecsillapodik.

– Nem viszlek magammal droidnak, ha elvezetsz egy kereskedőhöz, akitől tudok vásárolni faanyagot, prémet, borostyánt, vagy amije van – ajánlotta fel Baggi.

A kereskedő lecsillapodott, és némi töprengés után bólintott.

Két napba telt, mire sikerült beszerezniük a kívánt portékát, és végre elindulhattak a nagy folyón a kijelölt városba az árut értékesíteni. Dél felé indultak a lomha széles medrű folyón, a Kerek Városba a szörmeárut eladni. Az evezősöknek napokig húznia kellett az evezőket, hogy rásegítsenek a folyó lomha sodrására. Termékeny földek mellett haladtak el. Az emberek dolgoztak a part menti földeken, és a viking hajók láttán fejvesztve menekültek. Baggi a part mentén végig felégetett, lerombolt házakat látott.

Esténként kikötöttek egy folyó által körbevett kis szigeten, ott aludtak, majd másnap hajnalban folytatták az útjukat. Egyik alkalommal feltűnt nekik a távolból egy másik viking hajó, ami gyorsan közeledett feléjük. Amint látótávolságba ért, Baggi megismerte Alf vitorláját. A közelgő hajó irányt változtatott, majd eltűnt a látóhatár szélén.

– Itt keringenek körülöttünk, mint a döglegyek – morogta Baggi.

– Bárcsak szem elől tévesztenének bennünket – válaszolta Olaf.

– Az az érdekük, hogy a nyomunkban legyenek, vagy előttünk, vagy mögöttünk haladjanak, mert elvétenék az irányt – válaszolta Baggi.

Virradatkor indultak útra a nagy álmatag, csendes folyón.

Egy idő után megváltozott a folyó sodrása. Az egyhangú, dimbes-dombos sztyeppék aszott mezőit fokozatosan hegyek váltották fel, és a folyó a hegyek ölelésében folytatta az útját. Az evezősöknek nehéz erőfeszítéssel sikerült a hajót a part mellett tartaniuk, mire kijutottak a végtelen tengerre. A part mellett folytatták az utat. Számtalanszor észlelték hol előttük, hol mögöttük Alf hajóit. Egyik éjszaka Baggi a tenger morajlásán kívül zavaró hangokat hallott a part közeléből. Felismerte a parton őrködő Olaf üvöltését. A hold sápadt fényében ő is a partra loholt, és látta, hogy Olaf két keménykötésű vikinggel viaskodik. Olaf rendkívül ügyesen mozgott a két nehézcsontú viking között. Baggi elkiáltotta magát, hogy magára vonja a figyelmet.

Az egyik viking part mentén kikötött könnyű csónakkal elmenekült, a másikkal megküzdöttek. Kifaggatták, és kiderült, hogy Alf emberei voltak, csak a szigetet jöttek felmérni.

Másnap folytatták az utat. Már alkonyodott, de ők nem értek el sem szigetet sem öblöt, ahol kiköthettek volna. Éjszaka is folytatták az útjukat, amikor a tenger felől fergeteges vihar kerekedett. Tehetetlenek voltak a felkorbácsolódott hullámokkal szemben. Ömlött az égből az eső, a tenger haragos morgását menydörgések tarkították. Szerencsésen egy part közelébe sodródtak, és minden erejüket összeszedve sikerült kihúzniuk a hajót. Hatalmas erővel menydörgött az ég, és a közelben lecsapott a villám.

– Mintha meghasadt volna a mennybolt – szólalt meg Olaf.

– Most már biztonságban vagyunk, nem eshet bajunk – válaszolta Baggi nyugodt, határozott hangon.

Keletről derengeni kezdett az ég alja, a vihar kissé lecsillapodott. Baggi nézte a kimerült, elázott embereit. Két hajóáccsal megvizsgálta a hajót, és megállapították, hogy bizony legalább két nap kiesést jelent számukra a megrongálódott hajó javítása.

Néhány nap elteltével már a Tigris folyón suhant a hajójuk, amikor a part mentén várakozó viking flottát pillantottak meg, akik azonnal a nyomukba szegődtek. Szépen ereszkedtek dél felé, amikor feltűntek a város első házai. A nyomukban haladó hajók megelőzték őket. Alf felhúzta az árbocra a zászlaját, a színesre festett pajzsokat szorosan egymás mellé a hajó oldalához tették, és Baggiék hajója előtt győzedelmesen siklottak be a város kikötőjébe.

A délelőtti nap izzott a ragyogó felhőtlen kék égen. Pokoli meleg terült el a város fölött. Baggiék is kikötöttek, azután Baggi Olaffal együtt bement a vásárba, az emberei pedig a sátrat és a prémeket vitték le a piacra.

A város központjában vásznakkal, gyékénnyel, szőnyegekkel fedett sátraik alul kínálták a portékájukat a kufárok. Kapható volt itt minden, üveggyöngy, szőnyegek, finom selyem kelmék, üvegből készített igen értékes üvegpoharak, ezüstből és egyéb fémből készített ékszerek, nyakláncok, gyűrűk, nyakperekék, karperekék. Egy idős nő gyümölcsöt, zöldséget, egy másik nő pedig sült húst kínált. Kóbor kutyák lebzseltek a sátra körül. A még sütésre váró húst döglegyek lepték el. Egy fiú kötélén maga után húzott egy kecskét. Nem messze lókupecsek kínálták az állataikat, egy vevő alaposan vizsgálta a ló fogait, majd lemondóan legyintett, és tovább ment.

Baggi Alfra lett figyelmes, aki nyakába akasztott kötélén egy fiatal rabszolgát vonszolt magával. Néhány méter után megpillantották a hosszú sorba állított, lábukon vasat viselő, értékesítésre szánt rabszolgákat. Némely ember körül nagyon sokan tolongtak, vitatkoztak, veszekedtek, hogy ki veszi meg az áruba bocsájtott droidot. Az egyik vevő egy majdnem kétméteres férfi izmait tapogatta, majd a fogait szemlélte meg. A kereskedő ravasz mosollyal nyugtázta a vevő elégedett pillantását, és a jó eladás reményében összedörzsölte a tenyerét. A láncra vert ember vicsorogva, villámló szemmel nézett az őt tapogató férfira, erre a gazdája haragra gerjedt, a rabszolga mögé ugrott, és szöges bőr korbáccsal végigvágott a hátán.

Baggi és Olaf a rőfös sátorhoz mentek, hogy néhány vég vásznat, szatént, taftot, selyemszalagokat vásároljanak. Addigra Baggi emberei felállították a sátrat és kirakták a szőrméket. Hatalmas tömeg tolongott, válogatott, alkudozott az értékes prémekre. Néhány óra alatt, minden árut sikeresen értékesítettek. Olaf elment az evezősökért, akik lebontották a sátrukat és visszavitték a hajóra.

Baggi megállt a kínai árus sátra előtt. A kalmár széles karimájú bambusz kalapja alól ferdevágású szemében kapzsi vágy csillant, és mohó tekintettel követte Baggi mozdulatait, amikor a kelmékhez ért. Néhány rőf selymet hozott elő a sátor mélyéről, és kiterítette a sátor elé felállított asztalkára. Egy fiatal lány jelent meg a kínai kalmár mellett. Fején szintén bambuszkalapot viselt és lenge, földig érő, vörös selyem köntöst, ami kiemelte karcsú termetét. Feltámadt a könnyű nyári szél, de csak port, szemetet és forró levegőt kavart a sátrak között. Egyre több ember jelent meg a piacon, alkudoztak, tolongtak. Baggi megvásárolta a portékát, és egy mellette ténfergő emberével elvitette a hajóra. A nyüzsgés és a forróság egyre elviselhetlenebb lett. Baggi levette könnyű vászonból készült ingét, és egy bőrtömlőből vizet öntött a fejére. Lehunyt szemmel élvezte, hogy a hús a víz lecsurog a mellkasán. A kínai lány szemében kéjes vágy csillant, amint végignézett Baggi izmos testén. Intett Bagginak, és eltűntek a sátor belsejében. Alkonyodott, amikor Baggi kilépett a sátorból. A piacon egy mutatványos gólyalábakon állva égő fáklyákat dobált a magasba, majd bravúros ügyességgel elkapta a körben állók legnagyobb tetszésére.

Baggi a kikötőbe sétált, az emberei már készítették a vacsorát. Ő leellenőrizte a rakományt, kijelölte az éjjel őröket, jóízűen megvacsorázott, és elnyújtózott a fekhelyén. Könnyű

álom kerítette a hatalmába, majd a napfelkeltével ő és az emberei is talpon voltak. Bevonatták a hajót a Tigris folyóba, és elindultak céljuk felé, Mercia¹³, leszállítani Offa király udvara által kért portékát.

Alf hajóival nem találkoztak, mintha a tenger nyelte volna el őket. Az útjuk simán zajlott, egészen Mercia partjaiig, ahol már sűrű köd borította a tájat. Behajóztak az öbölbe, viszont ott fegyveres őrség fogadta őket. Itt várakozniuk kellett, mert nem engedték be őket a város falai közé. Napokig vesztegeltek a kikötőben. Nyirkos, kellemetlen volt az időjárás, az eső folyton szemerkélt. Egyik reggel lovas csoport bontakozott ki a ködből. A király küldöttei voltak, akik közölték, hogy csak Baggi és néhány embere, de kizárólag csak fegyvertelenül lépheti át a város falait a hozott portékával, és az ő fegyveres kíséretükben. Nemsokára megjelent egy kordé, amire felpakoltak annyi árut, amennyit csak tudtak, és elindult a menet a királyi vár irányába. Vastag, hideg, nedves falak között fogadta őket a király megbízottja, a kincstárnok. A keskeny réseken csak gyér világosság szűrődött be a kinti ködös világból. Egy hosszú folyosón át kísérték őket a kincstárnok. A falon elhelyezett fáklyák fényében hatalmasra nőtt az emberek árnyéka. Valahonnan dörömbölés hallatszott.

– Megtámadott bennünket egy viking csürhe. Nem győzzük védeni a partjainkat. Olyan gyorsak, mint az ördögök. Néhányukat sikerült elfognunk, és bezártuk őket a földbe vájt vermekbe.

Baggi nem válaszolt.

– Nos, hadd lássam a portékát – mondta a kincstartó, amint egy tágas terembe értek. Baggi kibontotta a ládákat. Egy katona fáklyát tartott az áru fölé, a kincstartó sorban megtapogatta a finom kelmét, majd a fény felé tartotta. Elégedetten mustrálta a színesen csillogó köveket is. Válogatott, egyiket-másikat kiemelte a többi közül.

– Ezeket megveszem, de a többi csak üveggyöngy. Asszonyoknak való csecse-becse.

– Ezt is ti kértétek – szólalt meg Baggi.

– Mi, ez igaz.

A kincstárnok töprengve nézett maga elé, majd megszólalt:

– A felét megveszem, a felét meg vigyétek haza az asszonyaitoknak.

Létrejött a megegyezés, és a kincstárnok aranypénzben számolta le a portéka árát.

Az állig felfegyverzett katonák az öbölig kísérték őket, és megvárták, míg hajóra szállnak.

Alighogy elindultak, Alf hajója suhant a sziget partjaihoz. Nem sokkal később éktelen harci üvöltést hallottak a sziget felől, majd fekete füst kígyózott az ég felé.

Az úton nem volt semmi fennakadás, az evezők ütemesen merültek a vízbe, és haladtak a közeli sziget felé. Megrakodták a hajót élelemmel és faáruval, és folytatták az útjukat a hazai partokhoz, ami már csak néhány evezőcsapásnak tűnt a hosszú út után. Már vörösre festette a sziklákba kapaszkodó cserjéket az ősz, mire hazaérkeztek.

Alf hajói csak napokkal később futottak be a kikötőbe, rendkívül gazdag zsákmánnyal és sok láncra fűzött rabszolgával tértek haza.

Dideregve érkeztek a hajnalok, és az ősz nyomán már ott loholt a tél. Hideg kezével megérintette a tájat, és zúzmarát ringattak a fák. A vikingek a házaikba húzódva éltek, olykor a jarlok kimentek a hófedte erdőbe vadászni, és egy-egy sikeres zsákmányszerzés után mulatságokkal összekötött vacsorákat rendeztek. Alf annak ellenére, hogy nem tartozott a jarlok közé, az általa rendezett összejöveteleken szívesen vettek részt a törzs előkelőségei is. Alf énekesekkel, tornákkal és a droid lányok táncával szórakoztatta a vendégeit. Fogadásokat rendezett a fellépő fiatal vikingek tusáira, és a nyertes egyik-másik rabszolgálannyal tölthette az éjszakát. Roppant népszerűvé váltak Alf mulatságai úgy a jarlok, mint a karlok körében. Alfnak sűrűn koccantak a fémpénzek az agyag ibrikében, ahol a belépődíjat szedte a viadalra,

¹³ Dél-Angliába

fogadásokra. Jul ünnepére¹⁴ is kitett magáért Alf ezen a télen. Asszonyai színes, félelmetes álarcokat készítettek, és az ünnepe tizenkét napja alatt lármázva, énekelve járták be a vidéket.

A tavasz megrogyasztotta a megkeményedett hótakarót, majd újra megdermedt a világ. Langyos tavaszi szél érkezett, és játékosan végigfutott a fák alatt. Baggi kísértelt az Ördögsziklához, és nézte az öbölből felemelkedő párát. Nagyon várta, hogy végre megérkezzen a jó idő, és összeroppantsa az öböl vékony jégtakaróját. Összehúzta magán a jó meleg birkabőr mellényét, mert feltámadt a hideg északi szél, ami elűzte a tájra ereszkedő ködöt. Baggi leereszkedett a szikláról. Elfoglalta a leshelyét, vadra várt. A vállára akasztott tegezében sorakoztak az előkészített nyílveesszők. Az övében lapult a töre, ha elejti a vadat, akkor megadja neki a kegyelemdőfést, hogy ne szenvedjen túl sokat.

Bár a csend végignyújtózott a tájon, ő mégis úgy érezte valaki követi. Körbekémlelt, de a közelben nem látott senkit. Csörtetést hallott az erdő felől, majd megpillantott a közeli tisztáson egy szépen kifejllett dámszarvast. A nyilat készenlétbe helyezte, és várt, hogy a szarvas közelebb érjen. Az állat megtorpant, és figyelt. Baggi célzott és lőtt. Ugyanabban a pillanatban, amikor a nyílveessző kirepült, a másik irányból egy farkas loholt a szarvas irányába. A dámszarvas eliramodott. Baggi bosszúsan engedte le az íjat. Ekkor hátulról ráugrott valaki. Baggi támadója arcát egy fémsisak fedte, és a rostélyok résein át, csak a szemét látta, amiben vad indulat lobogott. A férfi mellvértet viselt. Teljes súlyával tartotta Baggit a földön. A támadója felemelte a törét. Bagginak sikerült kicsavarnia a fegyvert a férfi kezéből. Hiába próbált sebet ejteni, a penge lepattant a támadója páncélingéről. Baggi minden erejét összeszedte, és próbálta az ellenfele lomha mozgását kihasználni. Újra ellenfele kezébe került a tör. Akkor már szemben álltak egymással. Bagginak sikerült kirúgnia a tört a támadója kezéből, majd felkapta és a férfi hasába döfte. Az ellenfele a lerogyott és hörögve vonaglott a földön. Baggi kifújta magát, leguggolt az ellenfeléhez és levette sisakját. Dag sápadt arcából a rémülettől kikerekedett szeme belefűrődött Baggi tekintetébe. Baggi elvesztette az időérékét, nem tudta meddig guggolt Dag fölött. Dag szája fájdalmasan megvonaglott, és egyre gyengülő kezével a Baggi nyakába akasztott bőrtasak felé kapott.

– A családomé lesz a napkő, az ő jussuk lesz – suttogta erőtlenül. Mély levegőt vett, mielőtt folytatta. – Én akartalak megölni, de így is halott ember vagy – mondta egyre gyengébb hangon Dag.

Baggi éles fájdalmat érzett, majd elsötétült körülötte a világ.

Amikor magához tért, látta, hogy Alf és Brenda hajol fölé.

– Meggyilkoltad a fiamat! – kiáltotta Alf, és fűjtatva szedte a levegőt.

– Megtámadott – válaszolta Baggi. – Miért nem ölsz meg?

– Majd elítél az apád!

– Hiszen Dag támadott meg!

– Én nem ezt láttam – szólt közbe Brenda.

– De hiszen látnod kellett!

– Amit én láttam, azt majd elmondom a törvénytudónak.

– Az apám nem fog nektek hinni!

Brenda nem válaszolt, csak gúnyosan nevetett.

Baggi nem értette az egészet. Nemsokára egy csapat fegyveres érkezett lóháton, és közrefogták Baggit. Mindannyian Alf emberei voltak. Összekötözték Baggi kezét, a kötelet a ló hámjához erősítették. A lovas felpattant a lóra, és egyre gyorsabb tempót diktálva a falu felé vágatott. Baggi próbálta kiszabadítani az összekötözött kezét, de rájött jobb, ha felveszi az ütemet a vágató lóval. Elesett, és a ló végigvonszolta egészen Hakon házáig. Ott megálltak, és végre Bagginak volt lehetősége feltápaszkodnia.

¹⁴ A téli napfordulón Jul ünnepén a nap újjászületését ünnepelték.

Alf és Brenda bementek a törvénytudóhoz. Baggi és a fegyveres lovasok az épület előtt várakoztak. A hideg idő ellenére egyre több ember gyűlt körük.

Alf sokára jött ki a törvénytudó házából.

– Az ítélet, a törzsfőnök részvételével két nap múlva nyitott szavazáson történik. Addig katonai felügyelettel a kalodában rohadsz – közölte Alf, és Baggira mutatott. A tömeg gyors ítélezésre számított, ezért csalódottan felhördültek. Egy darabig még lődörögtek Baggi körül, majd szétszéledtek. Baggi a tömegben egy pillanatra meglátta Ingridet, de ő is eltűnt a többiekkel együtt. Baggit betuszkolták a vasráccsal körülvett kalodába, majd rázárták a kezére a vasat, és lelakatolták a vasrácsot is.

Hosszú hideg éjszaka köszöntött Baggira. Az örök időnként elmentek, majd visszatértek az őrhelyükre. Csend volt, csak a kutyák csaholását lehetett hallani. Virradt, amikor egy árny osont a rácshoz.

– Jó uram, én vagyok.

Baggi felismerte Lív hangját.

– Hoztam egy kis sózott lazacot és egy kevéske bort – suttogta Lív a rácshoz hajolva.

– Fölösleges volt, hiszen nem tudod beadni nekem. Ráadásul, ha rajtakapnak, elítélnék lopásért.

– Miben segíthetek jó uram?

– Lív, menj el Ingridhez, és mondd meg neki, hogy nagyon várom.

– Megyek jó uram.

– Siess, mert az örök nemsokára visszajönnek.

– Tudom, már egy ideje figyeltem őket – válaszolta Lív és egy közeli ház takarásába lopakodott.

Már pirkadt az égalja, amikor Lív visszaérkezett.

– Sajnálom, de nem jön, azt mondta majd csak a tárgyaláson láthatod.

– Lív, nagyon gyorsan tűnj el te is innen! Már jönnek az örök!

Baggi úgy érezte hiábavalóan lődörög az idő körülötte. Visszagondolt rövidke kis életére. Tehát ennyi volt? – gondolta keserűen. Csalódást érzett, hogy Ingrid nem látogatta meg, a másik percben reménykedett, hogy a tárgyaláson látni fogja. Bízott benne, hogy a lány sorsközösséget vállal vele az ítélet végrehajtásakor. Tépelődött, és nem volt nehéz rájönnie, hogy Alf, Dag és Brenda összeesküdtek ellene. Igaz, hogy megölte Dagot, de önvédelemből tette. Reménykedve gondolt arra, hogy talán az apja meglátogatja, de rájött, ezt az apja nem teheti meg, hiszen neki pártatlannak kell maradnia.

Eltöprengett azon, mi lett volna, ha Dag öli meg őt. Otthagyták volna, vagy legurították volna a szikláról. Megszervezték. Brenda soha nem kedvelte őt. Tőle elvesznek mindent, és a vagyon Alf családjára száll, de ehhez vajon milyen érdek fűzi Brendát? – tűnődött magában. Egy régi gyerekkori emlék jutott az eszébe. Apja távollétében egy ideig sokat járt Alf hozzájuk. Sokszor a hajnal is ott érte. Akkor még ő gyerek volt, és nem értette az éjszaka hangjait. A hangok után Brenda fiúért rimáncodott az istenekhez. Szeretők voltak, talán ma is azok – döbbsentette meg a felismerés. Kárhoztatta magát, hogy nem mondta ezt el akkor az apjának. Tisztában volt vele, hogy a mostani helyzetében ennek a vádnak senki nem adna hitelt.

Néhány kíváncsi ember zökkenett ki a gondolatmenetéből, akik odamentek, egészen közel hozzá, a rácshoz hajoltak és gúnyolódtak vele. Alf emberei voltak. Ahogyan múlt az idő, egyre többen vették a bátorságot ehhez. Rohadt zöltséget dobáltak be a rácson át. Minél többen jöttek, neki annál nagyobb meggyőződésévé vált, hogy ő már elveszett. Kínzó szomjúság gyötörte, és úgy érezte, az izmai megmerevedtek a kényszerű testhelyzet miatt.

Este az örök egy rövid körútra ismét elmentek, és az éjszaka csendje megtelt baljós árnyakkal. Baggi számára a legrosszabbat a tehetetlenség érzése okozta. Egy kóbor kutya szimatolt a rácshoz, majd a hold felé fordulva vonítani kezdett. Bárki jöhet erre, és ő nem

tudja megvédeni magát. Csak kiabálhatnék, mint a nők, ha bajuk van, de ezt sem tehetem, és nem is tenném, hiszen ez nem férfihoz méltó viselkedés. Kiszolgáltatott vagyok – gondolta keserűen.

Éjfél felé egy árny suhant a házak tövében, majd egy közeli ház falához húzódva várakozott valaki. Baggi reménykedett benne, hogy Ingrid lesz a látogatója. Amikor az örök elmentek, az árny elvált a faltól és Baggihoz lopakodott. Baggi felismerte, újra Lív látogatta meg.

– Az apámról tudsz valamit? – kérdezte halkán Baggi.

– Mindenki nagy izgalommal készül a holnapi napra. Alf és a rokonai, már húzzák szét a vagyonodat jó uram. Nagyon kutatnak valami után, már az egész házadat feltúrták, nem nyugszanak, egyre veszettebb indulatokkal keresnek.

Lív elhallgatott, felemelte a mutatóját, mert az örök közeledő lépéseire lett figyelmes, majd meghallották az örök hangját, amint egymással évődtek.

– Menj Lív! – suttogta Baggi.

Nézte a tovaosonó lányt, és arra gondolt mindenkit elvesztett, csak Lív tart ki mellette. A hajnali szél a sülő hús illatát hozta magával Hakon háza felől. Az apám reggelizik – gondolta Baggi, és tudta, nemsokára összegyűlnek a tárgyalásra. Baggi a rácson keresztül látta, hogy egyre több viking érkezik a térre. Lóháton megérkezett a törzsfőnök is. Erős csontozatú, sűrű sörényű lova Hakon háza előtt toporgott. Hakon kijött a törzsfőnök fogadására, majd beinvitálta a házába. Bagginak úgy tűnt, mintha az apja egy pillanatra a kaloda felé nézett volna. Az összegyűlt vikingek morajlása elcsendesült, mire egy idő elteltével a törzsfőnök és Hakon megjelent előttük, majd az emelvényre léptek. Elővezették Baggit is, kezét és a lábát összekötözték. Baggi próbálta elkapni apja pillantását, de Hakon nem nézett rá, komoran a szavazásra összegyűlt tömeget figyelte, majd dörgedelmes hangon felkérte a sértetteket a vallomásra.

Alf lépett az emelvényre, és ecsetelte a fia megtámadását és meggyilkolását. Szemében olajos gyűlölet csillogott. Végül Baggira mutatott és halálos ítéletet kért a fejére. Brendát is a felszólították vallomásra és még egy vikinget, ő is Alf embere volt, akik szintén szóról szóra megismételték Alf vallomását.

Hakon Alf felé fordult:

– Ha olyan pontosan láttad a küzdelmet, hogyan lehet az, hogy nem siettél a fiad segítségére?

– Én már öreg vagyok, hogyan kelhettem volna birokra a te bikaerejű fiaddal?

– Tétlenül nézted?

– Te sem avatkoztál volna bele.

– Most nem rólam van szó!

Végül Hakon Baggira emelte a tekintetét és felszólította, hogy mondja el mi történt. Baggi nézte az apját. Hakon vonásai megkeményedtek és tekintete haragot és szigorú határozottságot tükrözött.

– Önvédelemből tettem – válaszolta kiszáradt torokkal Baggi.

A tömeg felhördült, és ököllel fenyegetőzve követelte a büntetést. Hakon csendre intette a höbörgőket, majd összefoglalta a tanúvallomásokat. Példákat sorolt fel a korábbi időkben elkövetett bűncselekmények megtorlásáról. Utána a törzsfőnök szólalt fel:

– Megállapítom Baggi bűnösségét. Számkivetésre ítélem és egész vagyonának az elkobzására, ami a sértett családját illeti meg!

A tömeg túlnyomó többségben ovációval fogadta a büntetést.

– Ki kíséri el Baggit a száműzetésbe? – tette fel a kérdést a törzsfőnök.

Baggi téován nézett szét a tömegben. Megpillantotta Ingridet, aki feléje sem nézett, igyekezett kitörni az embergyűrűből. Baggi érezte, egy kéz megérinti a karját.

– Én vele tartok.

Baggi megdöbbenve nézte Lív sápadt arcát.

– Nem vagy szabad ember, nem dönthetsz a sorsod felől! – kiabálta Alf és az öklét rázta Lív felé. Többen felhorkantak, volt, aki Alf mellé állt, volt, aki Alf ellen kiabált.

– Egyébként is, már az én tulajdonom vagy! – mordult Alf Lívre.

– A lány szabad ember, én hoztam magammal Merciából – szólt közbe Hakon.

– Kezeskedsz érte, hogy szabad ember? – kérdezte Alf gúnyos mosollyal.

– Kezeskedem – válaszolta Hakon.

– Most pedig felkérem Hakont, a törvénytudót, hogy süsse az elítélt mellkasára a számkivetettek bélyegét – szólította fel Hakont a törzsfőnök.

Hakon az emelvény mellett gyújtott tűzben izzó vasra nézett. Lement az emelvényről, és kezébe fogta a billogot. Odament Baggihoz, szétrántotta a mellkasán a báránybőr mellényét, Kitépte Baggi nyakában lógó bőrzacskót, ami a napkövet rejtette.

– Visszaveszem tőled az elsőszülött jogát! – hirdette ki fennhangon, és felmutatta az elkobzott napkövet. Egészen közel hajolt Baggihoz és halkan súgta:

– Ma éjszaka menj az Ördög sziklához, lent az öbölben vár egy hajó, azzal menekülj el! Az izzó vasat egy gyors mozdulattal Baggi mellkasához nyomta.

A tömeg örömjongásba tört ki, elnyomva Baggi fájdalmas üvöltését. A vikingek táncot jártak az elítélt körül.

Hakon súgott valamit a törzsfőnöknek, de az megrázta a fejét.

– Ez a törvény! – méltatlankodott Hakon.

– Akkor hirdesd ki, mit bánom én – válaszolta bosszúsan a törzsfőnök, szemmel láthatólag unta már az elhúzódozó tárgyalást.

Hakon csendet kért.

– A szokásainkhoz és a törvényeinkhez híven, az elítéltet egy egész napig nem érheti bántódás, amennyiben valaki ezt a törvényt megszegi, azon az elítélt büntetése végrehajtandó!

Alf tekintete villámokat szórt, de azért odament a törzsfőnökhöz és félrehívta.

– Ezt miért engedted?

– Ez a törvény.

– Ugyan már! Na, jó van, majd mi elintézzük! Várlak a házamba, annak ellenére, hogy nem úgy zajlott minden, ahogyan megbeszéltük.

– Ez az ítélet ugyanazt jelenti – válaszolta halkan a törzsfőnök.

– Tulajdonképpen azt – vigyorgott kaján mosollyal a szája szegletében Alf.

– Na, látod. Én megtettem, ami tőlem telhető.

– Én is betartom a szavam. Megkapod a legszebb rabszolgalány kegyeit.

– Türelmetlenül várom – válaszolta a törzsfőnök, és apró szemében kapzsi vágy csillant.

– Megértem a türelmetlenséged nagyuram, nagyon is megértem, de Lív engem illetett volna meg. Esküszöm, hogy Hakon rabszolgaként hozta magával! Esküszöm!

– Hiszen már mindene a tiéd lett, ezt a ványadt, sápadt lány sajnálod? Hiszen a portyáidról százszor szebbeket hozhatsz – mondta a törzsfőnök és leereszkedően hátba vágta Alfot.

– Hakon, gyere te is! – Fordult Alf Hakon felé, aki még mindig a téren állt, és Baggit és Lívet nézte. A lány leoldotta Baggiról a köteleket, egy tégelyecskét vett elő. Óvatosan kente be kenőccsel Baggi mellkasát. Hakon arcán egy pillanatra fájdalmas vonás jelent meg, a szél feltámadt és az arcába fújta a hosszúra nőtt loboncos haját. A vonásai megkeményedtek, amikor Alf felé fordult.

– Gyere te is, már Brenda és a lányaid ott vannak – biztatta Alf kaján vigyorral, ami felfedte a szájában félig elrohadt fogait.

– Majd később csatlakozom – válaszolta Hakon kimérten, és ismét a tér felé nézett, de Baggi és Lív már eltűnt a látóköréből. Urd szavai jutottak az eszébe. Elátkozott – gondolta és keserű érzés tolakodott egészen a torkáig. Vannak érzések, amik felülírják a törvényeket, és neki most a törvények szerint kellett eljárnia. Megtette, amit megtehetett a fiáért, nem kellett

végignéznie, hogy megölik előtte. Ezeréves fáradtság tört rá, úgy érezte mintha egy tucat ló száguldott volna végig a testén. Nehéz lépésekkel ment be a házába. Kiküldött minden szolgát, felrúgta a magas támlájú székét, ami a hatalmát, az erejét jelképezte a házban, és elvetette magát az ágyon. Nem akart látni senkit, elég volt az is, hogy önmagát látta az események kapcsán, mint egy idegen szemlélő. Úgy érezte egyedül van belül ezzel az érzéssel, egyedül összezárva az igazsággal és a lelkiismeretével, ami lassan szétfeszíti a mellkasát. Lehunyta szemhéja mögött előtolakodott Baggi reménykedő pillantása, ami fájón mart bele a mellkasába, ahol az a kemény szíve vadul dobogott.

Baggi a kertek alatt lopakodott a szénatároló irányába, észrevette, hogy Lív követi, mint az árnyék. Megvárta, és elküldte a lányt. A házak kéményéből puhán gomolygott a füst az ég felé, és összekeveredett a hegyek felől lustán leereszkedő köddel. A lemenő nap gyenge fénye még egy pillanatra átderengett a szürke égbolton. Baggi végre elérte a fából épített szénatárolót, és befúrta magát az illatos takarmány közé. A tompa csendet a tároló ajtajának nyikorgása törte meg, és az ajtónyílásban Lív alakja rajzolódott ki. A lány közelebb ment hozzá, és tágra nyílt szemmel nézett rá.

– Miért jöttél utánam?

– Hová mehetnék? Mire várhatnék? Alf emberei magukkal hurcolnának, már minden az övük.

– Te szabad ember vagy Lív.

– Hogyan lehetnék szabad ember? Soha nem lehetek szabad ebben a barbár világban. Mit kezdenék én jó uram a szabadságommal?

– Én az éjszaka folyamán leugrok a szikláról az öbölbe, ott vár egy hajó, és azzal elmegyek.

– Veled tartok én is jó uram.

– Ilyenkor már egyetlen hajó sem indul útnak, valószínűleg a tengerbe veszek. Miért jönnél velem? Hiszen az szinte a biztos halál.

– Amennyiben itt maradok, az is a biztos halál – válaszolta csendesen Lív és odakucorodott Baggi mellé. Baggi érezte, hogy a lány minden porcikájában remeg.

– Ennyire fázol?

– Hideg van itt. Ahonnan engem hoztak, ott sokkal többet sütött a nap, szebb volt a táj, zöldebb volt a legelő.

Álmodó csend borult rájuk.

– Elérkezett az idő. Én megyek! – szólalt meg egy idő után Baggi.

– Előbb még bekenem a mellkasod, és indulhatunk – szólt gyengéden a lány, és óvatos mozdulatokkal vitte fel a kencét Baggi mellkasára.

Kiléptek a pajtából, és elindultak az Ördög szikla irányába. Egy erdőn kellett átvágniuk, csend terült el a szürke törzsű fák között. Csörtetés zajára lettek figyelmesek. Megtorpantak, de csak egy szarvas ment át a fák között. Kértek az erdőből és az Ördög szikla tornyosult fölöttük.

Lassan, egymást támogatva kapaszkodtak fel a meredek, dértől sikamlós sziklafalon. Amikor felértek, egy pillanatra megálltak.

– Úgy érzem, egészen közel vagyunk az Istenhez – szólalt meg Lív.

– Milyen istenhez?

– Egy Isten van jó uram.

Baggi a lányra nézett. A hold megvilágította az arcát, ami sápadt volt és kísérteties. Haja a ráragadt sártól csimbókokban lógott. Baggi még csak egyszer látta, a férfitá avatásán, hogy Lívnek gyönyörű fekete haja van.

– Itt meredek a sziklafal, és ha jól elrugaszkodunk, akkor sikerülni fog. Én leugrok, nekem már számtalanszor sikerült Lív, de neked nem muszáj velem jönnöd.

Lív nem válaszolt, az alattuk elterülő mélységet bámulta.

Baggi leugrott. Az öböl a jéghideg vizébe csapódott. Néhány pillanat múlva feljött a felszínre, mély levegőt vett, és szétnézett. Lív akkor ugrott. Baggi újra és újra lebukott a víz alá, mire végre megpillantotta a lány tehetetlen testét. Megmarkolta a haját, és kihúzta a partra. A mellkasát nyomkodta, majd fejfelé fordította. A lány vizet öklendezve tért magához.

– Már azt hittem nem jössz! – hallotta Baggi Olaf hangját a háta mögött.
– De már itt vagyunk.
– Az apád rakatott be velem élelmet, bort, meleg birkabőrt, szigonyt és hálót a halakhoz.
– Ha Alf elkap, akkor véged – mondta Baggi.
– Ne félts te engem, ő most el van foglalva a tivornyával – mondta Olaf és az öbölben veszteglő hajóra mutatott – Mennetek kell!
– Veled mi lesz?
– Az apád magához vett, mivel én nem a te tulajdonod voltam, hanem a törvénytudóé.
– Ezzel a bárkával nem jutunk messzire – mondta Baggi és a csónakot nézte.
– Ne félj, remek kis hajó ez, a legjobb ácsok készítették, és evezőlapátokkal is elláttam az apád utasítására. Egyébként is hoztam volna evezőket – mondta és együttérzés csillant a szemében. – Most mennetek kell! – tette hozzá. Néhány lépés után megtorpant.
– Jut eszembe, az apád küldi neked ezt – mondta és átadta a bőrzacskót, ami a napkövet rejtette.

– Köszönöm, Olaf.
– Nincs mit uram – válaszolta Olaf és egy tétova ölelő mozdulatot tett Baggi felé. Baggi átölelte és meglapogatta Olaf hátát.

Olaf elment és elnyelte az éjszakai sötétség.

– Gyere, a hajóban találunk birkabőrt, kicsit megmelegsünk, és napfelkeltekor útnak is indulunk – mondta Baggi a lánynak.

Lív beburkolózott egy meleg szőrmébe és elaludt. Baggi töprengéssel töltötte az éjszakát. El kell határoznia, hogy merre menjen. Egy közeli sziget esetleg biztonságos lehet, és tavasszal a nap-éjgyenlőségekkor továbbállhatnak.

A köd elrejtette a felkelő napot. Baggi a napkövel állapította meg a nap állását. Lívvel a partról bevontatták a hajót a tengerbe, és a part mentén eveztek dél felé, ám a hullámok a nyílt tengerre sodorták a hajót. Nem láttak mást, csak köröskörül a végtelen hideg kékséget. Hiába próbáltak evezni, napokig sodorták, dobálták a hullámok a hajójukat. Úgy érezték a rájuk köszöntő éjszaka az égitől ér, és nem láttak ilyenkor mást, csak a hajójuk körül fodrozódó fekete hullámokat. Napokig küzdöttek a hánykolódó tengerrel, minden erejüket megfeszítve próbálták a hajót déli irányban tartani. Fogytán volt az élelmük, és elfogyott a bor is, némi ivóvíz lötyögött még a bőrtömlőben. Baggi felhúzta a vitorlát, és a kimerültségtől, az éhségtől, a hajó fenekére feküdt. Lív szorosan Baggihoz bújt. Nagy szél kerekedett. Tengervíz zúdult a hajó belsejébe. Baggi minden erejét összeszedte, hogy kimeregesse a vizet. Lív mohón ivott a tenger vizéből, de azonnal öklendezve kihányta a sós vizet.

Később elcsendesedett a tenger. Baggi kimeregette a maradék vizet a hajó belsejéből, majd kimerülten lerogyott a hajó aljára. Nézte Lív sápadt arcát, kicserepesedett száját, és úgy érezte a tenger foglyaivá váltak. A felkelő nap átderengett a felhők mögött. Baggi elővette a napkövet, és megállapította, hogy a hajójuk délnyugat felé tart.

Egyre zordabb idő fogadta őket. A hajnali első napsugarak dideregve érintették meg a tájat. Egy sivár hegyvonulatot pillantottak meg. Minden erejükkel evezni kezdtek. A hideg nyomán először vékony jég réteg keletkezett körülöttük, majd egyre vastagabb lett a jégpáncél. Sok veszéllyel sikerült kimenteni a hajót a jég fogságából, és a jég tetején vontatták tovább. Megroppant a jégpáncél és újra a vízen folytathatták az útjukat, lavírozva a nagy jégtömbök között. Egy sziget tűnt fel a látóhatár szélén, arra vették az irányt. Nem volt jó a széljárás, ezért minden erejüket latba vetve eveztek a sziget felé. Amikor már egészen közel értek,

Baggi akkor ismerte fel Lindisfarne szigetét. A hajót a partra vontatták. A szigetet hó borította, fehér volt minden, csak a kolostor épületének csonka falai meredtek komoran a szürke ég felé. Amikor odaértek, a lakatlan, lepusztult épületben csak egyetlen helyiséget találtak, aminek a tetőszerkezete épen maradt a pusztító tűz után, illetve amikor Baggi jobban szemügyre vette, rájött, hogy ezt már valaki összetákolta. Az ablakrések spalettáit csapkodta a haragos északi szél. Baggi bezárta a spalettákat. A nyitott kémény mellett száraz rőzsét talált, de a tűztérben nem égett a tűz. Félig elüszkösödött fát szedett össze a szomszédos helyiségekből, és megpróbált tüzet csiholni. A rőzse hamar meggyulladt, de a könnyű kis láng a nedves fadarabokat nem tudta lánggra lobbantani, csak sűrű, keserű füsttel töltötte be a helyiséget.

Baggi kiment és a romok között éghető anyag után kutatott. Egy ölnyi fával tért vissza. A helyiségben félhomály volt. Lív a sarokban kucorgott. Baggi letette a fát, és kiment a hajón hagyott báránybőrökért, némi élelemért, ami a bárkán maradt. A hajót már rogyadozó lábbal húzta a dagálytól védett helyre. Tudta, hogy jobb lenne körbenéznie a szigeten, mert szemmel láthatólag él, vagy élt itt valaki a romok között, de fogytán volt az ereje. Leroskadtt Lív mellé, a báránybőrökkel betakaróztak és a kimerültségtől meglepte őket az álom. Baggi halk motoszkálásra ébredt. Hunyorogva nyitotta ki a szemét, de nem látott senkit. Felkelt, kilépett az ajtón, kinn köd volt és szomorú bizonytalanság. Talán csak egy ölnyire látta maga előtt a világot. A semmit fürkészte. Visszament a házba, és tűzgyújtással bíbelődött. Hallotta, hogy a háta mögött Lív köhög a vackán. Kinn feltámadt a szél, és visszakotorta a füstöt a nyitott kéményen át. Őt is köhögési roham kapta el. Végre egy aprócska láng kinyújtózott és megérintette a fahasábot. Baggi apró ágakat dobott a tűzhelybe készített hasábokra. A lángnyelvek életre keltek, és lenge táncot jártak a tűztér belsejében. Baggi összeszedte az erejét, és egy ibrikkel a patakhoz ment. A patak vizét már megérintette a tél és a jég élettelenül kifeszült a partjai között. Baggi havat kotort az ibrikbe és bevitte a házba. A tűztér előtt megmelegítette, és megittatta Lívét, majd ő is ivott.

Kimerülten dőltek hátra a báránybőr vackukon. Baggi felkelt és tett a parázssá szelídült tűzre. Amikor Lív mellé feküdt, érezte, hogy a lány teste tüzel a forróságtól. Baggi kiment, újra havat kotort az ibrikbe és bevitte Lívnek. A lány mohón tömte a szájába a havat. Baggit lázas álmok kerítették hatalmukba. A röpke kis ébrenlétek is lázalomnak tündek. Ailáról álmodott, Aila sápadt arcát látta maga előtt. Aila hangját hallotta, Aila keze érintését érezte. A röpke ébrenlétek valósága összekeveredett az álmokkal. Szürreálisnak tűnt az egész, és szent meggyőződése volt, hogy már a halál mezsgyéjén, a túlsó parton jár. Ailától tanult imát suttogott, mert úgy érezte a viking istenek elpártoltak tőle. Ez volt az utolsó emléke, mielőtt lángba borította a testét a láz és elvesztette az eszméletét.

*

A Tigris folyón sorban érkeztek a viking hajók a Kerek Város kikötőjébe. Olaf már órák óta ténfergett a sátrak között, és szemmel láthatólag keresett valamit, vagy valakit a vásárban. Megtorpant egy sátor előtt, és úgy érezte, hogy földbe gyökerezett a lába. A vásárlók arrébb taszigálták, de ő igyekezett elkapni a kufár pillantását. Az árus szőke, nem túl hosszú haja hátul egy lófarokban volt összekötve. Gondosan nyírt szakállat és bajuszt viselt. Tengerkéek szeme szeretettel csillant, amikor egy kisfiú a ruhájába kapaszkodott.

Olaf a kufárt nézte. A férfi felemelte a kisfiút. Erős, széles testén megfeszült a könnyű kelméből készült ing, a mellkasa egy része láthatóvá vált az ing hosszú kivágásánál. Nyakában ezüstláncon kereszt lógott, ami eltakarta a férfi sebhelyének egy részét. Olaf azonnal megismerte a törzsének a billogját a férfi mellkasán. A hegek jól kirajzolták a számkivetettek jelét.

– Lív, Hakon elálmosodott, le kell fektetni! – mondta a férfi és a sátor belsejébe figyelt.

Egy törékeny asszony jött elő a sátor mélyéből, a szép szabályos arcát dús fekete haj keretezte, ami a háta közepéig ért. Lehajolt és magához ölelte a kisfiút.

– Sagákat énekelj neki, azokat szereti a legjobban – szólt a távozó nő után a férfi.

Az asszony a sátor mögött veszteglő viking hajóhoz vitte a gyereket, és letelepedett vele a vitorla árnyékában. Egy vászonkosárba fektette a kisfiút, és a lábával ringatta a kosarat. Egy másik kosárból kivett egy babát, és szoptatni kezdte.

Olaf újra a férfit nézte. Összekapcsolódott a tekintetük, Olaf abban a pillanatban tudta, hogy Baggi is felismerte őt. Öröm csillant a szemében. Baggi intett a segédjének, aki a hajóról árut töltött fel a sátorban, hogy vegye át a helyét.

Már alkonyodott, de még forrón perzselt a nap. Baggi Olafhoz ment és átölelték egymást, majd egy játékos mozdulatot tettek, mintha birkózni akarnának. Mint régen. Nagyon, nagyon régen. Nevettek mindketten.

– Gyere, legyél a vendégünk – invitálta Baggi Olafot, és a hajója felé intett, ahol az evezősök már tüzet gyújtottak a vacsora elkészítéséhez.

Olaf bólintott.

– Inkább menjünk a folyópartra, amíg az embereim elkészítik a vacsorát – szólalt meg újra Baggi. – Sok mondanivalónk lesz egymásnak.

Leültek a folyóparton, a lemenő nap az utolsó sugaraival még megérintette a tájat, és a forró levegő végignyújtózott az alkonyatban. A távolból látták, hogy megjelentek a kintornások, és megkezdődött a vásári multság.

– No, de mesélj, mi történt odahaza? – kérdezte Baggi, és feszült várakozás vibrált a tekintetében.

– Nagyon megváltozott ott minden. Az apád hirtelen elgyengült, egyre erőtlenebb lett, miután te száműzött lettél. Felszabadított engem, mielőtt megtért az isteneihez. Megkért, hogy ne én kísérem el. Pompás temetést rendezett neki a törzs.

– Ki kísérte el?

– A legkisebb lánya.

Baggi maga elé meredt. Tompa csend telepedett közéjük.

– Ki vette át a helyét? – kérdezte Baggi kiszáradt torokkal.

– Alf lett a törvénytudó.

– Nem látom itt a tengeren, még soha nem találkoztam vele, de a fiaival sem.

– Nincs náluk a napkő – jegyezte meg Olaf.

– Egyébként sem tudnák használni.

– A mi törzsünk szövetekezett egy másik törzsszel. Vad, mindenre elszánt fickók.

– Ki a törzsfőnök?

– Alf másodszülött fia megküzdött érte a tett jogán. Egyébként ő vette el Ingridet is.

Baggi legyintett, majd tekintetével a távolba meredt. Néhány pillanatig csendben ültek.

– És Brenda?

– Hozzáment Alfhoz.

Baggi nem válaszolt, csak bólintott.

– Nem olyan már semmi, mint régen. Nagyrészt nem a kereskedelemről élünk, hanem a portyákból. Egyre kevesebb föld jut a fiainknak, illetve akinek egyáltalán van felesége és gyereke. Egyre többen válnak karlokká.

Mindketten a régi időkre gondoltak, és álmodó csent telepedett közéjük.

– Mi történt veled jó uram? Azt hittem, elpusztultatok a tengeren. Szóbeszédnek tartottam csupán, hogy láttak téged itt is, ott is – törte meg a csendet Olaf.

– Hosszú küzdelmes úton eljutottunk Lindisfarne szigetére. Oda már betegen érkeztünk. A véletlen folytán Aila és a Csuhas is ott rejtőzött. Az anyám is beteg volt, talán az tartotta életben, hogy meggyógyítson bennünket. Csendesen ment el, és a szigeten vettünk tőle végső búcsút, az ő vallása szerint temettük el – mesélte el Baggi, majd néhány pillanatra elhallgatott.

– A Csuhas velünk jött egy darabig, azonban az egyik városban csatlakozott egy szerzetes csoporthoz. Mi Lívvel a nagy sziget déli részén Mericiában telepedtünk le. Lív apja itt élt,

kalmár volt. Ő embereket szerződttetett evezősöknek, és neki szállítottunk árut. Mindent, amire szüksége volt. Néhány év után elhagytuk Mercíát, sikerült önálló hajóutakat szerveznem. Tulajdonképpen a tengeren és kereskedő városokban élünk, csak télen hajóznunk haza Mercíába.

Baggi gyorsan hadarta el a történetüket, és kíváncsian nézett Olafra.

– És te? Hogyan keveredtél ide?

– Érted küldtek – válaszolta Olaf kiszáradt torokkal.

Baggi kikerekedett szemmel nézett rá.

– Azzal a küldetéssel érkeztem, hogy keressetek meg és vigyelek haza. Szükségük van rád. Te jó harcos és rendkívül jó hajós vagy.

– Mondd meg nekik Olaf, én soha nem térek vissza. Nem imádom már az isteneiteket, más Istenben hiszek.

– Nem mondhatom meg jó uram.

– Miért nem?

– Mert én sem megyek vissza.

Újra hallgattak. Baggi felnézett a csillagokra, Olaf a semmibe révedt.

– Nem mehetek, hiszen a másik küldetésem nem fogom teljesíteni. Nem teljesíthetem, ezt már akkor tudtam, amikor útnak indultam – szólalt meg később Olaf.

– Mivel bíztak még meg téged? – kérdezte kíváncsian Baggi.

– Hogy az úton öljelek meg téged, és a napkövet vegyem el tőled.

– Mit ígértek neked ezért?

– Földet, gazdaságot, asszonyt, mindent, ami elérhetetlen a számomra.

– Hiszel nekik Olaf?

– Soha nem hittem.

A folyó lassú sodrása a holdfényt dajkálta a víz tükrén, és a csend odatelepedett a part menti bokrokhoz.

– Holnap lesz a napforduló. Útra kell kelnem – törte meg a csendet Baggi.

– Veled tarthatok jó uram?

– Jó keménykötésű, békére vágyó vikingnek mindig helye van a hajómon, főleg, ha olyan, mintha a testvérem lenne. – Egy pillanatra elhallgatott és Olaf arcát kémlelte. – Talán a testvérem is vagy, jobban hasonlítasz az apánkra, mint én. A testvérek meg nem szólítják egymást jó uramnak. Szólíts csak Bagginak.

Újra hallgattak, csend volt, csak a folyó kitartó locsogását lehetett hallani.

Lassan kihunytak a fények a sátrak körül. Egy kutya vonyított az éjszakában, majd az is elhallgatott. Baggi hajója mellett parázssá szelídült a tűz. A körülötte mozgó emberek alakja beleolvadt az éjszakába.

Egy közelgő alak körvonalára lettek figyelmesek. Lív közeledett hozzájuk karján a kis Hakonnal.

– Látom Lív lett az asszonyod – szólalt meg Olaf.

Baggi bólintott.

– Lív megszépült.

– Mindig is szép volt – válaszolta Baggi, csak mi észre sem vettük.

Közben Lív odaért hozzájuk és hívta őket vacsorázni. Baggi átölelte Lív vállát és együtt mentek a hajóig. Olaf fáradtságra hivatkozva, leterítette a pokrócát és leheveredett a fűre.

Lív egy fadarabot dobott a zsarátnokra. A hamu alól millió kis szikra pattant szét, és a feléledő lángok körbeölelték a fát. A tűz belekapott az aszott növényekbe, Baggi körbelocsolta a fellobbanó apró kis rőzselángokat, és leült egy kiálló kőre. Gondolataiba merülve nézett maga elé. A hallottak felszínre hoztak benne minden régen eltemetettnek hitt emléket és érzést.